TUDOR ARGHEZI

CUVINTE

FUNDAŢIA CULTURALĂ PRINCIPELE CAROL

ŞI B I B L I O F I L Ă

C U V I N T E P O T R I V I T E

S T I H U R I
DE

TUDOR ARGHEZI

T E S T A M E N T

Nu-ţi voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decât un nume adunat pe-o carte.
In seara răzvrătită care vine Dela
străbunii mei până la tine

Prin rîpi şi gropi adânci,
Suite de bătrânii mei pe brânci,
Şi care, tânăr, să le urci te-aşteaptă,
Cartea mea, fijde-i o treaptă.

**Aşeaz-o cu credinţă căpătâi.
Ea e hrisovul vostru cel dintâi Şi-al robilor cu saricile, pline De osemintele vărsate ’n mine.**

**Ca să schimbăm acum întâia oară Sapa ’n condei şi brazda *n călimară, Bătrânii-au adunat printre plăvani Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cu ’ndemnuri pentru vite Eu am ivit cuvinte potrivite Şi leagăne urmaşilor stăpâni.
Şi frământate mii de săptămâni, Le-am prefăcut în visuri şi ’n icoane.
Făcui din zdrenţe muguri şi coroane, Veninul strîns l-am preschimbat în miere. Lăsând întreagă dulcea lui putere.
Am luat ocara, şi torcând uşure Am pus-o când să ’mbie când să 'njure.
Am luat cenuşa morţilor din vatră Şi am făcut-o Dumnezeu de piatră,**

Durerea noastră surdă şi amară O grămădii pe-o singură vioară

Pe care ascultând-o a jucat
Stăpânul, ca un ţap înjunghiat.
Din mucegaiuri, bube şi noroi Iscat-
am frumuseţi şi preţuri noi.
Biciul răbdat se ’ntoarce în cuvinte
Şi izbăveşte ’ncet pedepsitor
Odrasl a vie-a crimei tuturor.
E ’ndreptăţirea ramurei obscure
Ieşită la lumină din pădure Şi dând
în vârf, ca un ciorchin de negi,
Rodul durerii de vecii întregi.

întinsă leneşă pe canapea Domniţa
suferă în cartea mea. Slova de foc
şi slova făurită Impărechiate
’ntr’însa se mărită, Ca fierul cald
îmbrăţişat în cleşte. Robul a scris-
o, Domnul o citeşte, Făr’a cunoaşte
că ’n adâncul ei Zace mânia bunilor
mei...

CÂNTEC DE ADORMIT MIŢURA

Doamne, fă-i bordei în soare Intr’un colţ de ţară veche, Nu mai nalt decât o floare Şi îngust cât o

Şi ’n pridvor un ochi de apă Cu o luntre, cât chibritul, Ca ’n crâmpeiul ei să ’ncapă Cerul tău şi

**Dă-i un fluture blajin Şi o broască de smarald.
Şi ’n pădurea de pelin Fă să-i stea bordeiul caid.**

Şi mai dă-i, Doamne, vopsele. Şi Hârtie chinezească Pentru ca, mânjind cu ele, Slava ta

Şi când totul va fi gata Se mută la ea şi tata.

Î N V I E R E

Statuia zveltă şi ’nsemnând, se
pare, Iubire, tinereţe sau
credinţă,
Subt frunza toamnei cenuşii

Se mai ghiceşte mâna ridicată
Spre bolţi, cum se ciopli din
început. Un deget cerul fericit
arată,

Pământul se-aşternu peste făptură Clipă cu clipă, neînduplecat. Nemuritoare ’n cripta lor obscură, Tiparele

DIN D R U M

Te cânt şi-acum din
depărtare, Necunoscut,
ascuns şi tutelar,
Şi-ţi mai trimit aleanuri
literare, Cuvinte ’n manuscris
şi de tipar, Fără să vreau,
fragilă cititoare A stihurilor
mele bărbăteşti,

**Copacul darnic cu găteala lui,
De sus îşi pierde foi de-
argintărie Căzând în drumul
orişicui,**

**Au, soare, tu, ivindu-te
domol, Nu îţi alungi, tu,
fulgerile lungi Nu-ţi verşi
lumina toată ’n gol,**

M E L A N C O L I E

Am luat ciasul de ’ntâlnire
Când se turbură ’n fund
lacul Şi ’n perdeaua lui
subţire îşi petrece steaua,

Câtă vreme n’a venit
M’am uitat cu dor în
zare. Orele şi-au
împletit Firul lor cu

Şi acum c’o văd
venind Pe poteca
solitară,
De departe, simt un

P L U G U L E

**Plugule, cin’ te-a născocit,
Ca să frământi a şesurilor coajă
Şi să 'nlesneşti banala noastră
vrajă, De-a scoate ’n urmă-ţi
bobul însutit?**

**Cine ţi-a pus cuţitul în pământ Şi
a pornit cu soarele întâiul,
Hotărnicind moşiei căpătâiul Şi
dumicatul secetii si-l a sfânt!?**

Cine-a purces în ploaie şi furtuni Şi a brăzdat în negură şi zloată Şesul blajin şi gras, întâiaşdată, Cu

S’a ndătinat copilul cel pitic Să are şi să strângă avuţie.
Osânda şi-a schimbat-o ’n

MUNTELE MĂSLINILOR

Munte ’ndreptat cu piscul în tărie Şi neclintit în visul de azur,
Bătut de-a mării veche duşmănie Cu bici de lanţuri împrejur,
Pândit să crească peste tine Şesul turtit, flămând de înălţime Şi să te-ajungă praful

**Altar de şoimi, sălaş de sori,
Care nu suferi floarea
trecătoare Să te îmbete cu
miros de flori — Tu, în hotarul
marilor mistere Eşti ca un semn
de-apururea putere, Al vieţii
noastre Cea fără de leac,
Împresuratule de astre, !
Sufletul nostru, şubred şi sărac,
Nu ştie de izvor şi roadă.
Nădejdea-ne pribeagă între noi,
Îşi lasă urma slabă, ca o roată
Cu spiţele de aur, în noroi.**

TÂRZIU DE TOAMNĂ

Prin singurătatea lui Brumar Se risipeşte parcul cât cuprinzi, învăluit în somnul funerar Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijloc, bolnav de mii de ani, întunecat în adâncimi, un lac e ’ntins, Şi sângele din vii şi din castani,
Pe fata ruginie a undelor s’a prins

Tristeţea mea străvede printre arbori
zarea, Ca ’ntr’un tablou, în care nu
’nţelegi : Boschet sau aşteptare
opreşte ’n fund cărarea.
Şi liniştea-i ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căinţă,
In care>ţi plângi iubirea ne
’ntâmplată, Şi-ţi aminteşti cu dor, cu-
o suferinţă Făptura ne ’ntâlnită
niciodată.

Câţiva molifţi s’au intâlnit departe,
Pe când în parc, prin murmurul ce
roagă, Se ’nchide înserarea ca o carte,
Şi sufletul în foi, ca o zăloagă

P S A L M

Aş putea vecia cu tovărăşie Să o iau părtaşă gândurilor mele.
Noi viori să farmec, nouă melodie
Să găsesc—şi stihuri sprintene şi grele. Orişicum lăuta ştie să grăiască,
De-o apăs cu arcul, de-o ciupesc de coarde.

**Ştiu că steaua noastră, ageră ’n tărie,
Creşte şi aşteaptă ’n scripcă s’o
scobor. Port în mine semnul, ca o
chezăşie,**

**Pentruce, Părinte-aş da şi pentru cine
Sunetul de-ospeţe-al bronzului lovit?
Pâinea nu mi-o caut să te cânt pe tine
Şi nu vreau cu stele blidu nvăluit.**

**Trupul de femee, ce-ara îmbrăţişat
Nu-1 voi duce ţie, moale şi bălan.
Numai suferinţa cerului, păcat Nu-i cu
ea să turburi unda din Iordan.**

**Vreau să pier în beznă şi în putregai,
Ne ’ncercat de slavă, crâncen şi
scârbit. Şi să nu se ştie că mă
desmierdai.**

S E A R A

Un păianjen ca un
neg Umblă lung în
şase peri. Abia-1 vezi
şi e întreg Cu nevoi şi

Vine dela munca lui,
Nu se 'nşală de
picior. Il aşteaptă
colo ’n cui Casa-i

Nu mă vede, nu mă are, Nu mă ştie de nimic.
De ce-oi fi atât de

VÂNT DE TOAMNĂ

**E pardosită lumea cu lumină,
Ca o biserică de fum şi de răşină, Şi oamenii, de ceruri beţi,
Se leagănă ’n stihare de profeţi. Rece, fragilă, nouă, virginală, Lumina duce omenirea ’n poală Şi pipăitu-i neted, de atlaz,**

**Ii sunt, bătuţi şi risipiţi,
ciorchinii. Plocate grele se
urzesc treptat In care frunzele
s’au îngropat.
Din învierea sufletului, de izvor,
Beau caprele-amintirilor,
Şi ’n fluierul de sticlă al cintezii
Se joacă mîţele cu iezii.
Deosibeşti chemarea pruncului în
vânt
Cântată de o voce din pământ.
Născut în mine, pruncul**

M A R I N Ă

Unda ’ntinsă, val cu val,
Până ’n malul celălalt Spală
’n lapte de opal Cerul
scund şi plopul nalt.

Trei sau patru, ’n mal,
pescari Stau de ciasuri fără
număr Muţi, ca nişte
cărturari,

**Peste zare, uriaşă
Creasta-şi suie un
hotel; In tot cerul,
dat cămaşă, A**

**Şi-i silit şi lacul sur
Să-l îmbrace cu
lumină Şi să lingă
împrejur Frumuseţea**

MÂHNIRI

£ trist diaconul Iakint Şi
temerile lui nu mint. Fur şi
tâlhar întru Hristos, El
printre fraţi trecu sfios.

Trupu-i bălan, de osândit,
Cu Pravila s’a răzvrătit Şi
făcând cruci, bătând
mătănii Se simte stârv

**Toţi sfinţii zugrăviţi în tindă Cu acuarelă suferindă,
Ai cinului monahicesc,**

**Căci pe când schivnicii cu toţii Se pedepsesc amar, ca hoţii,
Cu post uscat şi ascultare,**

**La el, azinoapte, în chilie,
A ’ntârziat o fată vie Cu sînii tari, cu coapsa fină De alăută florentină.**

Şi Dumnezeu, ce vede toate, In zori, la cinci şi jumătate, Pândind, să iasă, prin perdea, 0 a văzut din

P S A L M

Sunt vinovat că am râvnit
Mereu numai la bun oprit.
Eu am dorit de bunurile toate.
M’ am strecurat cu noaptea în
cetate Şi am prădat-o ’n somn şi
n vis,
Cu braţu ’ntins, cu pumnu
’nchis. Pasul pe marmur tăcut,
Călca lin, ca ’n lut.

Adăpostea faptele mele Şi adormea străjerii ’n uliţi,
Răzimaţi pe suliţi.
Iar când plecam călare, cu trofee,
Furasem şi câte-o femee Cu părul de tutun,
Cu duda ţîţii neagră, cu ochii de lăstun.
Ispitele uşoare şi blajine
N’au fost şi nu sunt pentru mine.
In blidul meu, ca şi în cugetare,
Deprins-am gustul otrăvit şi tare.
Mă scald în ghiaţă şi mă culc pe stei,
Unde dă beznă eu frământ scântei,
Unde-i tăcere scutur cătuşa,
Dobor cu lanţurile uşa.
Când mă găsesc în pisc Primejdia o caut şi o isc.
Mi-aleg poteca strimtă ca să trec,
Ducând în cârcă muntele întreg.
Păcatul meu adevărat E mult mai greu şi neiertat.
Cercasem eu, cu arcul meu,
Să te răstorn pe tine, Dumnezeu !
Tâlhar de ceruri, îmi făcui solia Să-ţi jefuiesc cu vulturii tăria.
Dar eu râvnind în taină la bunurile toate, Z i-am auzit cuvântul, zicând

P R I G O A N A

Porniră şi norii.
Convoaie duc toamna ’n
mormânt, Grămezi de linţolii se
sfâşie ’n vânt, In luptă cu corbii,
vârtej cu cocorii. Sosesc în
cohorte, se duc în cirezi,
Ca bivolii negri, întinşi după
coarne, Năvală de şuier, de suflet

Din negură fulgerul sare,
L’astupă un munte’ce trece Şi-apoi se despică în zece.
Pe culmi zboară spume şi valuri de sare. Cu monştrii de mână aleargă smintite Femeile slute, cu muget de vite,
Subt biciul din haos ce şerpuie ’n

Mari ţeste se-azvârlă din umăr,
De streaşini atârnă martiri fără număr, Statui se răstoarnă în holde de fum,
Se clatină cerul în drum Şi frigul străpunge golanii Şi bântuie ploaia castanii Şi sufletul geme muşcat de trecut,

Şi totul se ’nchiagă şi ’n gol se prăvale Cu scrâşnet, cu spaimă, cu jale.
In rîpi stau la pândă satirii, ciclopii, Frecându-şi spinarea de marginea gropii. Puternicii beznei şi răii pădurii

CENUŞA VISĂRILOR

Cenuşa visărilor noastre Se cerne
grămezi peste noi,
Precum se coboară pe glastre,
Atinse, petalele-albastre,
De-un singur păiajen căzut printre foi.

Se scutură vântul şi geme.
Pământul e una cu cerul, Oraşele-
s bulgări şi gheme,

Ghitare adânci de blesteme
Şi aerul rece ca fierul.

Pământul e-o moară
deşartă Cu larve cerând
adăpost, Mişcându-se ’n
pulbera moartă. Ce ’n haos
mereu se deşartă : Ţărâna

C R E I O N

Vino joc de vorbe goale.
Suntem singuri. Ce să-i
spun? Numai gura
dumisale,

Plouă crengile cu rouă.
Cade câte-o picătură,
Când în păr, gătează nouă,
Când bomboană rece ’n

**Şi mergând prin iarbă, toată,
Subt dantela albei rochi,
Spre genunche ridicată,
Plină-i de pândiri de ochi.**

**Aerul o strânge. Cerul 0
dogoare şi-o sărută.
Unde trece ’n câmp ca fierul,
Tara caldă face-o cută.**

**Şi din toate singur eu,
Nu ’ndrăsnesc s’o prind de
mână. Şi c-un şold în pieptul
meu,
Să o aprilin la fântână**

MORGENSTIMMUNG

Tu ţi-ai strecurat cântecul în
mine Intr’o dup’amiază, când
Fereastra sufletului zăvorâtă
bine Se deschisese ’n vânt,
Fără să ştiu că te aud cântând.

Cântecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,

Au sărit zăvoarele
Şi mănăstirea mi-a rămas descuiată.

Şi poate că nu ar fi fost nimic Dacă nu intrau să sape Cu cântecul, şi degetul tău cel mic, Care pipăia mierlele pe clape —
Şi ’ntreaga ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbuşiră şi norii In încăperea universului închis, Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele. Mi-s Şubrede bârnele, ca foile florii.

De ce-ai cântat? De ce te-am auzit?

Tu te-ai dumicat cu mine vaporos,
Nedespărţit — în bolţi.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieţi, eu veneam din

C H E M A R E A

Din pietre sterpe şi uscate
Un fir de iarbă s’a ivit Şi
vîrful lui în infinit A cutezat
străin să cate.

Născut dintr’un crâmpei de
soare Şi o fărîmă de pământ,
Firu-i gingaş, curat şi sfânt A
’mbobocit şi-a dat o floare.

**Strivit în uliţa măreaţă,
Secat de drumul de asfalt,
El e de-un fel cu cerul cel
înalt, Care de sus îl apără şi**

**Şi mulţumit că drept
merinde, I-aduce lapte
noaptea în pahar, Se bucură
când un ţînţar De moţu-i**

INSCRIPŢIE PE PARAVAN

**Pe pietrişul roşu ’n
parc Zboară pilcuri
frunze roşii Cu fazanii
şi cocoşii Subt al**

**Din fântână bate ’n
soare Biciul rece-al
apei vii. Papagalii ’n
colivii Se frământă pe**

Norii lungi, în hore pure, Trec şi ei pe calea lumii Şi se coace turta humii In arşiţă şi pădure.

Şi cu toamna ’nfierbântată Joacă sufletul în noi, Scumpă ! spre ai nuc alte i Curp

Căci în parc, pe trepte, jos, Scoate dintr’un pai subţire Pan, aprins de amintire, Cântecul lui

P S A L M

Tare sunt singur, Doamne, şi pieziş ! Copac pribeag uitat în câmpie,
Cu fruct amar şi cu frunziş
Ţepos şi aspru ’n îndârjirea-i vie

Tânjesc ca pasărea
ciripitoare Să se oprească ’n

**Aştept crâmpeie mici de gingăşie;
Cântece mici de vrăbii şi lăstun Să
mi se dea şi mie,
Ca pomilor subţiri cu gustul bun.**

**Nu am nectare roze de dulceaţă
Nici chiar aroma primei agurizi,
Şi prins adânc între vecii şi ceaţă,
Nu-mi stau pe coajă moile omizi.**

**Nalt candelabru, strajă de hotare,
Stelele vin şi se aprind pe rând In
ramurile ntinse pe altare —
Şi te slujesc; dar Doamne, până
când ?**

**De-a fi ’nflorit numai cu focuri
sfinte Şi de-a rodi metale doar,
pătruns De grelele porunci şi
’nvăţăminte, Poate că, Doamne, mi-
este de ajuns.**

**In rostul meu tu m’ai lăsat uitării Şi
mă muncesc din rădăcini şi sânger.
Trimite, Doamne, semnul
depărtării, Din când în când, câte
un pui de înger.**

ÎNTOARCERE IN ŢĂRÂNĂ

De prin adâncul nopţii vin cocorii Pe care i-am văzut plecând Şi cu tăcerea gândului şi-a orei Vorbele lor

Vin înapoi din raiuri fericite Şi lumea ’ntreagă-a stelelor străbat, Vechi credincioşi ai turlei părăsite Şi ai bisericii

**In sufletul, bolnav de oseminte
De zei străini, frumoşi în templul
lor, Se iscă aspru un îndemn
fierbinte Şi simt sculate aripi de**

D E S C Â N T E C

Lacăte, cine te-a închis La uşa
marelui meu vis ?
Unde ni-i cheia, unde-i păzitorul,
Să sfar’me zăvorul
Şi să vedem în fundul nopţii noastre
Mişcându-se comorile albastre?
Un pas din timp în timp, greoi,
Se-apropie şi a trecut de noi.
Toţi paşii se sfârşesc şi pier
Pentru urechea ta de fer.

De-o vână ’ntoarsă peste tine
Cred că atârnă din văzduh
glicine Şi de pe bolţi, de sus,
zorele Şi muguri şi ciorchini de stele.
Cine va pune ’n uşa noastră
cheie 0 singură scânteie?
Lumina ochiul şi-l aşează Şi ’n
încăpere caută să vază.
Lacătul simte şi tresare Cu
bezna mea, ca de o sărutare.
Stea, nu poţi tu, intra n veriga

LUMINĂ LINĂ

**Cum te găseşti uşoară
zburătoare, Zăcând aci pe-o
margine de drum,
Şi nu dormind într'un polen de**

**Neascultând de vântul dela stup,
Te-ai aruncat în plasa verde-a
zilei, Şi darurile-acum, ale
zambilei, Puterile-amorţite ţi-le**

**Voind s’aduci tezauru-ţi de
ceară, Te prăbuşişi din drumul
cel înalt. Cine-o să vie trupul
tău de-afară, Să-l caute şi ’n jur**

**Cu aripa ’n ţărână şi în vis,
Strânge la piept comoara ta
deplină. Cât te iubesc,
frumoasa mea albină, Că**

POARTA CERNITĂ

Biata bătrână a murit.
Ştia că moare negreşit,
Ca toţi bătrânii ce se simt că
’nghiaţă, Intrând încet cu mâinile

I-am văzut sufletul trecând,
In lumea cealaltă,
Prin plopii vineţi strânşi la rând Şi
laolaltă.

**Un medic îngrijea piciorul
stafidit, O fată mică şi o soră
grasă.
Par că un străin a’ncremenit**

**Căţelul a rămas fără bătrână,
Nu-i mai ajunge botul pân’ la
mână, Retrasă pentru marea
rugăciune La piept. Iertăciune.**

**Va fi îmbrăcat în rufele curate
Trupul ei văduv de durere,
Nesimţitor la ciasul jumătate
Care bate după 8 mistere.**

**Posomorit, azi, câinele nu are
Lapte, n’are de mâncare.
S’a întrerupt gospodăria
Şi Vau închis dulapul şi bucătăria.**

**Piuliţa de aramă Luceşte ca un
astru solitar Şi luna şi-a făcut un
far Din turla ’nvăluită ’n scamă.**

INSCRIPŢIE PE O CASA DE ŢARA

**Te-m ridicat pe-o coastă cu izvoare
Şi ’mprejmuindu-ţi liniştea cu
aştri,
Te las s’albeşti prin pomi din**

**Din prispa ta vreau să-mi aduc
aminte, Din geamul tău gândi-voi
la trecut, Privind în sus, la pasările
sfinte,**

Voi îngriji ca ’n fiecare seară Să-ţi ardă ’n vîrf nestinsa noastră stea, Pe care voi aprinde-o solitară Cu sufletul şi ruga mea.

Iar pentru prunci şi ochii-odihnitori Ai preacuratei ce ne 'nchise drumul, Vom răspândi prin încăperi parfumul Care preschimbă inimile ’n flori.

Şi ’ntr’un ungher vom face din covoare Un pat adânc, cu perinde moi, Dacă Iisus voind să mai scoboare Flămând şi gol, va trece pe la noi.

C R E I O N

Obrajii tăi mi-s dragi
Căci sunt curaţi ca
lacul, Prin care până
’n fund, Se vede

Surîsul tău mi~i drag
Căci e ca piatra ’n fund,
Spre care ’nnoată albi
Peşti lungi cu ochi

Şi capul tău mi-i drag, Căci e ca malu n stuf, Unde păiajeni dorm Pe

Şi trupul tău mi-i drag, Lemn-sfânt trandafiriu. Si trupul tău mi-i

MIEZ DE NOAPTE

întâlnite ’n vârful
crucii Faţă ’n faţă,
steaua, luna, Se
privesc şi, câte una,
Stelele deşteaptă
nucii.

Şi pe-al cerului
pieptar Scapără
frumoşii tăfari

Din apus la răsărit
Toată iarba de pe cer
Mică ’n bob cât un
piper, A ’nflorit şi-a

Şi pe când
îmbătrâneşte Lumea
jos printre coteţe,
Intr’o nouă tinereţe

NICIODATĂ TOAMNA...

Niciodată toamna nu fu mai frumoasă Sufletului nostru,, bucuros de moarte. Palid, aşternut e şesul cu mătasă. Norilor copacii le urzesc brocarte. Casele- adunate, ca nişte urcioare Cu vin îngroşat în fundul lor de lut, Stau în ţărm-albastru-al rîului de soare,

**Pasările negre suie în apus,
Ca frunza bolnavă-a carpenului
sur Ce se desfrunzeşte,
scuturând în sus Foile ’n azur.**

**Cine vrea să plângă, cine să
jelească Vie să asculte ’ndemnul
ne’nţeles Şi cu ochii ’n facla
plopilor cerească Să-şi îngroape**

HERUVIM BOLNAV

îngerul meu îşi mai aduce-aminte
De fericirile-i de mainainte.
Cerul la gust i-ajunge ca un blid Cu
laptele amar şi agurid.
Stelele lui nu şi-le mai trimite Ca
nişte steaguri sfinte zugrăvite,
Şi vântul serii nu-i mai dă îndemn
Cu-aroma lui de vin şi undelemn.
Livada, câmpul şi-au pierdut şi
floarea Şi roadele şi frunza şi

Apele negre duc subt cerul cald
Nămoluri fierte, grele, de asfalt.
Oriunde capul caută să-şi puie
Locu-i spinos şi iarba face cuie.
Cocorii trec tăria fără el Şi nu-I mai
chiamă zborul lor de fel. Viaţa
veciei, cuibul din ogivă,
Inimii lui ajuns-au de-o potrivă Şi
’ntâia dată simte cât de cât,
In dumicarea timpului, urât.
Căci neştiută ’ncepe să ’ncolţească
Pe trupu-i alb o bubă pământească.

C A N T A R E

M’am apărat zadarnic
Şi mă strecor din
luptă,
In umbra lunii albe cu lancea 'naltă ruptă
Pusei pământ şi ape zăgaze între noi,
Şi suntem, pretutindeni, alături,
amândoi. Te întâlnesc pe toată poteca ’n
aşteptare, Necontenita mută a mea
însoţitoare.
Pe la fântâni, iei unda pe palme şi mi-o

Şi ’ntrebi cu sânii ’n mână De vreau s’astâmpăr setea Din ei sau din fântână.
Ai dus subt ţurţur gura cu gura mea plecată, Voind să bei cu mine scânteia lui de-odată. Amestecată *n totul, ca umbra şi ca gândul Te poartă ’n ea lumina Şi te-a crescut pământul.
In fiecare sunet tăcerea ta se-aude,
In vijelii, în rugă, în pas şi ’n alăute.
Ce sufăr mi se pare că-ţi este de durere,
De faţă *n tot ce naşte,
De faţă ’n tot ce piere,
Apropiată mie, şi totuşi depărtată,

P S A L M

Ruga mea e fără cuvinte Şi
cântul, Doamne, mi-e fără glas.
Nu-ţi cer nimic. Nimic ţi-aduc aminte.
Din veciniei a ta nu sunt măcar un

Nici rugăciunea, poate, nu.mi-e
rugăciune, Nici omul meu nu-i,
poate, omenesc.
Ard către tine ’ncet, ca un tăciune,

Ochiul mi-e viu, puterea mi-e întreagă
Şi te scrutez prin albul tău veştmânt
Pentru ca mintea mea să poată să
’nţeleagă Ne ’ngenunchiată firii de

Săgeata nopţii zilnic vârfu-şi rupe Şi
zilnic se ’ntregeşte cu metal, Sufletul
meu, deschis ca şapte cupe Aşteaptă
o ivire din scristal,
Pe un ştergar cu brîie de lumină.

Spune tu, Noapte, martur de smarald,
In care-anume floare şi tulpină
Dospeşte sucul fructului Său cald ?

Gătită masa pentru cină,
Rămâne pusă dela prânz.
Sunt, Doamne, prejmuit ca o grădină,
In care paşte-un mânz.

B E L Ş U G

**El, singuratic, duce către cer
Brazda pornită ’n ţară, dela
vatră. Când îi priveşti,
împiedicaţi în fier, Pare de**

**Grâu, popuşoi, săcară, mei şi
orz, Nicio sămânţă n’are să se
piardă. Săcurea plugului când
s’a întors Rămâne-o clipă ’n**

**Ager, oţelul rupe dela fund
Pământul greu, muncit cu
duşmănie Şi cu nădejde, până ce,
rotund, Şi-aşează luna ciobul pe**

**Din plopul negru răzimat în aer
Noaptea pe şesuri se desface lină,
La nesfârşit, ca dintr'un vârf de
caer, Urzit cu fire roşii, de lumină.**

**E o tăcere de 'nceput de leat. Tu
nu-ţi întorci privirile 'napoi. Căci
Dumnezeu, păşind apropiat, ii vezi
lăsată umbra printre boi.**

EX LIBRIS

Carte frumoasă, cinste cui te-a scris, încet gândită, gingaş cumpănită; Eşti ca o floare-anume înflorită •Mânilor mele,

Eşti ca vioara, singură ce cântă,
Iubirea toată pe un fir de păr Şi
paginile tale, adevăr,
S’au tipărit cu litera cea sfântă.

Un om de sânge ia din pisc noroi Şi zămisleşte marea lui fantomă De reverie, umbră şi aromă,

Dar jertfa lui zadarnică se pare, Pe cât e ghiersul cărţii de frumos. Carte iubită, fără de folos,

F I A R A M A R I I

Te iată iarăş singur, în luntrea cât o scoică,
Luptând în fundul zării cu norii mari din cer,
Şi legănat de mare, de fiară ca de-o doică Şi
năbuşit în cântec de ţîţele-i de fier.

Talazele-adunate cu bezna, şerpii, rîme,
Şi ’n gloate ghemuite, fanaticii limbrici Te
urmăresc : izbânda şi lupta să-ţi dărâme,
Fiindcă putuşi furtuna cu fruntea s’o despici.

**Deasupra muncii tale încet biruitoare
Veghiază ’n toată lumea Un singur strop de stea,
Ca un păiajen care s'a scoborât din soare
Ca ’n trecerea vâltorii zălog şi scut să**

**Te iată prins de vânturi (stihia nu te cruţă)
Ca ’n vremea când, lipsindu-i şi luntre şi lopeţi, Omul era bolnava şi palida**

**Departe eşti, departe, ca fluturii ce-şi laşi In ramuri crisalida, în piersicul natal,
Departe foarte, frate, de sine-ţi şi de casă, Gonind întreg oceanul, străin, din val în val.**

INSCRIPŢIE PE UN PAHAR

Cristal rotund pe-o umbră de velur, Cu inima de-apururea senină,
M’am născocit din ape de azur,
Am îngheţat subt ţurţuri de lumină Şi ne’ncetat, ca pietrele de rouă,
Par a renaşte ’n locu-mi tot

Dar n’ai să ştii prin mine ce izvoare
S’au strecurat şi câte, liniştit.
Şi nu cunoşti pe buza mea
scânteietoare Buzele calde câte m’au
sorbit.
Ele-s aci ’n văzduh, ca nişte’foi,
Când îmi încerci răcoarea
nebăută Şi gura ta, sorbindu-

P I A

Ce poţi ava, sufletul meu,
Când soarele ne pune ’n ramuri iară, Câte-un inel de foc, câte-o brăţara, Cu mâna

Şi când făptura ne primeşte
’ntreagă, Ca un altar ce ’n haos s’a deschis,
Şi dinainte floarea ni se pleacă,

**Eşti întristat de-acest adânc tablou,
Unde la fiecare clipă am simţit Că ne
atinge pensula din nou,
A umbrei mari ce'n el ne-a zugrăvit?**

**Dar dorurile toate adunate,
Pe unda 'n fund a cerului străjar,
Pe care noaptea trec întunecate,
Luntrile lin, cu prora de cleştar ?**

**Copacu 'ntreg tresare şi se 'ndoaie,
Cu toate rădăcinile de-odată.
O picătură slobodă de ploaie,
Pe-o frunză a căzut, înveninată.**

P S A L M

Nu-ţi cer un lucru prea cu
neputinţă In recea mea
’ncruntată suferinţă.
Dacă ’ncepui de-aproape să-ţi dau

De când s’a întocmit Sfânta
Scriptură Tu n’ai mai pus picioru ’n
bătătură Şi anii mor şi veacurile
pier Aci sub tine, dedesubt, subt

Când Magii au purces după o stea Tu le vorbeai—şi se putea.
Când fu să plece şi Iosif L-ai găsit scris în catastif Şi i-ai trimis un înger de povaţa — Şi îngerul stătu cu el de faţă.
îngerii tăi grijeau pe vremea ceea Şi pruncul şi bărbatul şi femeea.

Doar mie, Domnul, vecinicul şi bunul,
Nu mi-a trimis, de când mă rog, niciunul

BINECUVÂNTARE

Dormiţi, dormiţi!
Hipnoza nopţii suflă boare
In muşchii voştri vestejiţi Şi
mâine veţi avea izvoare Din
spor, pământul să-l stropiţi
Cu bale călătoare.

Dormiţi, dormiţi.
Căci legea o citeşte cariul

Când voi sunteţi încremeniţi Şi
’n ţeasta voastră-şi zvârlă
zarul Satan, cu ochii buimăciţi.
Noroc ! fiţi fericiţi !

Bieţi rătăciţi,
Găsiţi în uliţi felinarul Pe care
ştreangul să-l suiţi Şi
’ncolăciţi-vă amarul, Când e
’nzadar să năzuiţi Călcându-vă
calvarul.

Dormiţi, dormiţi In monarhia
minerală, Cu-obrajii storşi şi
gălbejiţi. Lipiţi de carnea
triumfală, Pe care lumile zidiţi
Şi pofta-vă banală.

Cei umiliţi,
Cei gânditori şi cei sihaştri,
De raza lunei dogoriţi,
Şi-avântă şoimii ’n câmpi albaştri;
Dormiţi, dormiţi!

**Şi însu-mi bine-vă-cuvânt;
Căci e nevoie pe pământ Să
vă ’nmulţiţi,
Să ne>apăsaţi, să ne
înlănţuiţi, Şi veacuri oarbe
să clădiţi. Dormiţi,**

POATE CA ESTE CIÂSUL

Poate eă este ciasul,
de vreme ce
scoboară Din arbori
toata frunza ce-a
fost şi strălucit, Să
ne privim trecutul în
faţa, liniştit,
Când urma lui de

Şi fără umilinţă şi fără de mândrie Să ne-amintim în noapte, de noi, din fir in fir,
Şi să privim zigzagul,
pe stânci, de tibişir,
In care-şi puse pasul
fragila mărturie.

O zi mărunţi, o noapte aprinşi cu foc de aştri. Când răstigniţi, când slobozi, şi mari şi-adesea mici, Păstori de crisanteme, profeţi pentru furnici, De-asupră-ne vulturii

Şi de ni-s rupţi
genunchii de căile
spinoase,
De ce pentru
’ntristare să fie tot
ce-a fost ?
Nu-i toamnă? Să ne facem din noi un adăpost

Să luăm cenuşa stinsă
pe vechile altare,
Să-i dăm din nou
văpaia şi-un fum mai
roditor, S’o
’mprăştiem,
sămânţă, pe şesul
viitor, Nădăjduind

N E H O T Ä R A R E

îmi voi ucide timpul
şi visurile! deci.
Cârpi-voi pe
’ntuneric mantaua
vieţii mele. Drept
mulţumire şti-voi că
derürile reci Vor
strecură piriri găuri

Să las s’o umple cerul cu
vastul lui tezaur?
Inveştmântat domneşte,
să trec cu giulgiul rupt;
Pe coate cu luceferi, spoit
pe piept cu aur Şi tatuat
de fulger,
Să nu ’nving? să nu lupt?

Să bat noroiul vremii, cu
ochii ’nchişi. Hlamida Să-
mi scoată ’n drum nerozii,
din cârciumi, graşi şi beţi.
Ca fluturii, ce rabdă
să-i poarte ’n prafömida,
Să rabd şi eu povara de-a
duce două vieţi ?

Un om, trudit şi-acela, îmi
va deschide mâine
Mormântul pomenirii cu
mâna-i preacurată,
Ca să mă frângă ’n soare,
schimbat prin moarte ’n
pâine, Şi fraţilor din urmă
şoptind să mă împartă?

Dar ziua care trece
şi mă răneşte ’n
treacăt, îmi umileşte
cârja, îmi încovoaie
crinii,
Şi inima-mi urmează
s’atârne ca un lacăt Cu
cheile pierdute, la

De ce nu pot să nu ştiu,
de ce nu pot să n’aud In
ce stă rostul zilei şi
preţul de-a ţi-o trece?
Deschide-mi-te suflet
prin şapte ochi de flaut
Şi, cântecul, şi viaţa şi
moartea să le ’nnece-

D O L I U

Mai mult tu nu vei mai
vedea Nimic, nici cer, nici
flori.
S’au prăfuit din zarea ta,
Ca nişte nori.
Nici zarea nu vei mai
avea, Nici mâni cu care

De-acum streină mâna ta

**Iţi va şedea de-o parte,
Ca un condei, pe undeva,
Alăturea de-o carte.
Şi ochii tăi, de gura ta, Vor
trece mai departe Decât un
nufăr de o stea.**

**Orbit-a viaţa şi cu ea,
Şi cântecul şi luna,
Şi unda ’n care strălucea S’a
stins pe todeauna.**

**0 ! pentru veci tu n’ei mai fi,
Şi-ai fost, mă ’ntreb,
vreodată ? Atât pustiu mă
’nvălui,
Când subt un plop mi se**

**Gândirea mea se pierde ’n
fum, Tot căutând un vreasc
de rost Intr’aste drumuri
fără drum In care toate doar
au fost,**

P S A L M

Te drămuiesc în zgomot şi ’n tăcere
Şi te pândesc în timp, ca pe-un
vânat, Să văd: eşti şoimul meu cel
căutat? Să te ucid sau să ’ngenunchi

Pentru credinţă sau pentru tăgadă
Te caut dârz şi fără de folos.
Eşti visul meu, din toate, cel frumos
Şi nu ’ndrăznesc să te dobor din cer

Ca ’n oglindirea unui drum de apă,
Pari când a fi, pari când că nu mai
eşti; Te ’ntrezării în stele, printre
peşti,

Singuri, acum, în marea ta poveste,
Cu tine am rămas să mă măsor,
Fără să vreau să ies biruitor.
Vreau să te pipăi şi să urlu : „Este !”

INSCRIPŢIE PE BIBLIE

O mie de neamuri te-au strîns cu zăbavă, Trecându-te tainic prin somn tuturor, Cules, pe ’nserate, de cugetul lor,
Prin pomii nădejdii cu frunza bolnavă.

O sută de veacuri, cusute ’n cotoare,
Aduc mărturie şi semn cunoscut Că oameni în vremuri, aleşi, te-au văzut
întreg, în ogăjdii de brumă şi soare

Poteca de suflete şesul străbate
Ca nişte săcară cu spic.
Puterea dospeşte ’n grăuntele
mic Şi holdele-aşteaptă tot

O mie de neamuri, plecate,
domoale, Te caută n ceruri, în
vis, în pământ. Ascuns te-au
găsit în cuvânt.

A R H E O L O G I E

**Sufletul meu îşi mai aduce-
aminte Ş’acum şi ne ’ncetat de
ce-a trecut, De un trecut ce mi-e
necunoscut, Dar ale cărui sfinte**

**S au aşezat în mine făr’ să ştiu,
Cum nici pământul ştie pe-ale
lui, In care dorm statui lângă
statui Şi-i zăvorit sicriu lângă**

**Un murmur ne ’ntrerupt de
epitafe, Cari mai străine care
mai sonore.
Prin aer, timpu-i despărţit de**

**Tăcerea vocile şi le-a pierdut,
Care-o făceşu pe vremuri să
răsune. Aud ţărâna doar a
vocilor străbune, Cum se
desface, cum s’a desfăcut.**

**Şi câte-odată, totul se deşteaptă,
Ca ’ntr’o furtună mare cât
tăria : Şi-arată veacurile
temelia**

D O R D U R

Ai îmbătrânit, băiete,
Cântând stihuri şi
ştafete Potrivind,
ascuns de lună, Vorba

Lumea plânge de
necazuri, Tu-ţi pui
gândul pe atlazuri Şi de
dor de vânt şi mierle,

Iţi ungi rănile cu-argint
Te alinţi cu ?ări ce mint
Şi-ţi faci cugetul hotar
Intre înger şi măgar.

Ah ! de când m’a fost
iubit, Felul meu s a
îsmenit. Gura-i rece de
nălucă Mi-a lăsat viaţa

Fiinţa-i mică de otravă
Mi-a făcut carnea
bolnavă. Fieş’care os mă
doare De-amintire şi

Şi pentrucă nu am ştire
De-mi voi mai veni în
fire Şi de o voi mai
vedea Strânsă subt

Ca un şarpe ce se sbate
Suferind de cinci păcate;
In stihuri m’am hotărît
Să-mi trec noaptea de

Că dacă mai este vie,
Scrie peană ! sânge
scrie ! Cine ştie !...
O citi şi o să vie.

M Ă N Ă S T I R E

Aţipit-a ziua ’n
ramuri, Porumbieii
albi, la rând,
Pe pridvoare şi sub

Aripile dorm închise
Pretutindeni, evantalii.
Toată lumea ciripise
Pentru seara de Rusalii.

**Clopotele-au ostenit,
Liliecii din clopotniţi
Dau de cerul risipit
Pretutindenea din**

**Luna-şi mână lin păunii
Pe întinsu-i aşternut.
Ochii tăi ca bruroa
prunei Mă gândesc să
ţi-i sărut.**

**Şi cum ciasul bate ’n
larg Peste noi şi peste
plante, De s’ar crede**

**Timpul cel adevărat
Vine ’n aripi împrejur
Şi pe capul meu plecat
Varsă poale de azur.**

P S A L M

Pentrucă n’a putut să te.
’nţeleagă Deşertăciunea lor de
vis şi lut, Sfinţii-au lăsat cuvânt
că te-au văzut Si că purtai toiag

Te-ai arătat adeseori făpturii Si
’ntodeauna ’n haine de ’mpărat,
Ameninţând şi numai supărat,
Că se sfiau de tine şi vulturii.

In Paradisul Evei, prin pădure,
Ca şi în vecii trişti de mai târziu,
Gura ta sfântă, toţi Părinţii ştiu,
Nu s’a deschis decât ca să ne ’njure,

Doamne, izvorul meu şi cântecele
mele ! Nădejdea mea şi truda mea !
Din ale cărui miezuri vii de stele Cerc
să-mi înghieţ o boabă de mărgea.

Tu eşti şi-ai fost mai mult decât în
fire Era să fii, să stai, să vieţuieşti,
Eşti ca un gând, şi eşti şi nici nu eşti,
Intre putinţă şi ’ntre amintire.

DRUM IN IARNĂ

Decembre, ca un paradis
De marmur şi scântei
Hlamida şi-a deschis,
Şi dintre tei
Un vaet lin de clopoţei
Suspină-abia, ca ’n vis.

De-asupra nopţilor s’a
’ntins Legendă ideală,

Şi nu e suflet neatins,
Oricât de stins,
De diafana ei petală,
In care să nu fi descins
Lumina siderală.

E feerie de argint
Cristalizat în ţurţuri lungi
Şi pe cât ochii ţi-i alungi,
Pe cât ajungi,
E marmur alb, neprihănit,
Pustiu şi nesfârşit.

In umbra lămpilor cernite
Se varsă vis în cupe noi Şi
capetele mult iubite Se
’nvecinesc pe nesimţite,
Ca nişte frunze de trifoi.

Feţi dulci, o clipă
’ndrăgostiţi, Pe-atâta
farmec şi senin,
Fiţi cel puţin Voi, fericiţi.

P R I N Ţ U L .

Biruitor de lifte şi jivine,
Aşteaptă dârz, la rându-i biruit,
Şi ocbii lui, de patru timpuri pline,
încremeniţi pe zare, n’au dormit.

Pe locul unde şi-a răpus
vrăjmaşii Şi slava lor ţărână a
căzut,
S’au arătat, în urmă, ’n sânge,
paşii Curtenilor sireti ce l-au

închis în turnul morţii din
poruncă, Prinţul e 'ntreg, dar
gândurile-1 dor, Ca nişte vulturi
negrii ce-şi aruncă Intre coteţe

Puterea lui întreagă şi vitează
Ascultă 'n noaptea de safir şi lut,
Din depărtare, calul că-i
nechiază, Care prin adieri l’a

Şi cum îl rod păduchii câteodată
Pe dedesubtul platoşei domneşti,
Prinţul te simte, spadă
fermecată, Prinsă de şold, c’ai

E V O L U Ţ I I

**Pământul antic s’a civilizat Nici
nimfe, nici naiade, nici sirene
Crucificate ritmic şi alene In
aşternutul undei ondulat.**

**Pe coaja bulevardului de
smoală Subt ochii guarzilor, în
cete, Nepoţii lui Orfeu se duc
la şcoală Cu plăcile de piatră**

foţi abdicaţi din funcţia divină,
Au renunţat la slăvile eterne.
Apolo-i profesor de mandolină,
Pan, lecţii dă, de limbile moderne.

Hercule-i petrolist dactilograf Şi
Joe însuşi, farmacist de treabă,
Serveşte ’n cutiuţe la tarabă Câte
un hap, câte un praf.

Odinioară, ne soseau prin curte
Şi stau de vorbă ’n cântece cu
noi, Îngerii mici cu aripile scurte
Şi sfinţii candizi în stihare noi.

Şi câte-odată, seara prin grădină,
Se năruia rănit din zbor Câte-un
seraf cu mâna la picior,
Ce se ciocnise n aer cu-o albină.

Dar la fereastra staulului, sus,
De câte ori oprindu-ne, din grabă,
Nu am zărit lumina lui I ısus Şi-
am auzit că vocea lui ne

Pavel din Tars e-acum zaraf
sărac Şi Chrisostom băiat de
prăvălie,
Iar sfântul Dub, închis în

P U T I N

O, vino, fluture, te lasă Pe
braţu-mi ostenit. Intinde-ţi
aripa frumoasă, Fii bunul meu
venit.

Strămută-mi gându’ ntr’alte părţi,
Strecoară-mi-1 pe sub tulpini,
Ca să-l întorc apoi pe cărţi,
Nins, cum şi tu vii, de lumini.

Cu trupul tău de catifea Ce tremură, de fin ce-i, îmi aminteşti de ochii de cafea Din genele Ilincei.

In casa toamnei nu te vezi, De mic şi de uitat, Dar toate florile ’n livezi Ti-aştern câte un pat

Şi toate frunzele te cer Ca să-ţi legene somnul, Ştiind că leagănă spre cer, In sânul tău pre Domnul.

O, du-te fluture, din nou, Luminile te chiamă ;’ Dar prin al liniştii ecou Fii băgător de seamă.

O mierlă-şi poartă pe sub tei Un cioc şi-o guşă-adâncă. Domnul e prins şi ’n sînul ei

G R A V U R Ă

Astăzi soarele prin ceaţă S’a născut din haos, mort, Pe ’nserata dimineaţă, Cenuşie ca

Pe când sufletul coboară Melancolic pe-amintiri, Ca o pulbere uşoară Cu

Peste mobile din care
Se deşteaptă muşc
trezit De pe flori ce-au
putrezit Prin unghere

Orologiul, ploaia ’n
urmă Şi cu inima
’ntr’un ritm Bat
secundele ce ’n turmă
Ne ’ncetat au tot murit.
Şi ce linişte se-aşterne !
Şi cum sufletul se-aude
Scuturând din aripi ude

Dintr’a mea
singurătate Las în voie
timpul viu Care ştie ce
nu ştiu Şi prin veacuri
desinate Fac cu pana

C R E I O N

Trecând pe puntea
’ngustă, Dintr’un secret
imbold Cu mâna prinsă
’n fustă, Şi-o suie până

Genunchii, copţi ca
grâul, Duc somnului
prinos.
Fără ’ndoială rîul îşi

Zburdalnică pe glezne
Se ’ntoarce către casă.
0 ! vântule, ţi-e lezne
Să-i spui că e frumoasă.

Dar puntea ’n salturi
repezi Se clatină ’ntre
mure.
O ! punte, fă-te lebezi,
Şi du -mi-o ’n ţărm uşure.

Cu sufletul şi eu 0 duc
din mal de mâni, Şi-o
simt în dorul meu Ca
miezul unei pâni.

Şi-acum, când îşi ridică
0 mână peste zare,
O vede-o rândurică
Umplând de-o sărutare

Azurul prins de-o stea.
0 ! cuiburi, scoici cu
şoapte Rugaţi-vă la
noapte Din turlă pentru

P S A L M

Pribeag în şes, în munte şi pe ape, Nu ştiu să fug din marele ocol :
Pe cât ’nainte locul mi-e mai gol

Piscul sfârşeşte ’n punctul unde ’ncepe. Marea mă ’nchide, lutul m’a oprit.
Am alergat şi ’n drum m’am

Sunt prins pe patru laturi deodată
Şi-ori cât m’aş măguli biruitor,
Cunosc ce răni şi-anume unde dor Şi
suferinţa mea necăutată.

Din vitejii recente şi trecute
Am câştigat puterea, ce-a
rămas :
Nu mai străbat destinul meu la

Nu lua în seamă cântecele grele
Cu care turbur liniştea de-apoi.
Sunt leacuri vechi pentru dureri mai
noi Şi cântă moartea *n trâmbiţile

J I G N I R E

Nepreţuind granitul, o, fecioară !
Din care-aşi fi putut să ţi-1
cioplesc, Am căutat în lutul
rumânesc Trupul tău zvelt şi cu

Am luat pământ sălbatic din
pădure Şi-am frământat cu mână
de olar,
In parte, fiecare mădular,

Zmăltându-ţi ochii, luai tipar verbina, Drept pleoape, foi adânci de trandafiri, Pentru sprincene firele subţiri De iarbă nouă ce-a

Luai pildă pentru trunchi dela urcioare Şi dacă ’n sâni şi şold a ’ntârziat Mâna-mi aprinsă, eu sunt vinovat Că n’am oprit statuia ’n cingătoare

Şi c’am voit să simtă şi să umble, Şi să se ’ndoaie ’n pipăitul meu, De chinul dulce, dat de Dumnezeu, Care a trecut prin mine şi te

Femee scumpă şi ispită moale ! Povară-acum, când, vie, te-ăm pierdut. De ce te zămislii atunci din lut Şi nu-ţi lăsai pământul pentru

GRAIUL NOPŢII

**Cucuvae, cântecul tău târziu,
In noaptea cu veştmânt argintiu,
Are câteva tari silabe Cu câteva
silabe slabe.
Ce prost, întâi, s’a ’nfricoşat de
tine, De cântecul tău cu chemări
străine, De fiinţa de abur şi
pucioasă In noaptea lui
somnoroasă?**

Ca nişte luceferi, îngheţaţi de uimire,
Privesc în suvenire.
Tu ştii că destinul e grav In pensula marelui zugrav.
Omule, gură strâmbă, gură hîda, Pasărea nu ştie să

Tu eşti clopoţelul Sfântului Duh Şi treci lung prin văzduh
Şi suni lepădarea de sine Şi ’mpărăţia nopţii ce vine.
Glasul tău depărtat şi sfânt
Spune auzului de pe pământ
Că sufletul trebuie să stea
De veghe, înarmat pe şea ;
Că sufletul e-o sabie sticloasă Care trebuieşte trasă :

Povară mi-e mintea, ca tuciul.

Tu trăieşti fără castel, Fără pat, făr’ aşternut, Del a început ;

Fără cufăr, fără cărţi,
Zburând mereu într’alte părţi,
Neaşezată nicăieri,
Fără drepturi, fără puteri.

O ! cucuvaia lui
Dumnezeu, Gândesc c’ai fi

B I U L B I U L

Dimineaţa, seara,
triste, Triste-s oare
’ntr’adevăr? Umbre-a
târnă de batiste Şi de

De vor fi sau nu,
precum Ochiul de ciclop
le vede Zugrăvite ’n

N’au conture nici
parfum Ramurile din

Printre prunii din
amurg Cântă ’n ritmuri
de tipsii Ghiersul
moale, stihul turc Şi

Rugăciune ! nebunie !
Ca bolnavii gem cu
toţii. Sunt nebuni ? In
chinovie Au şi munte şi

Catapeteasmă pustie,
In altar, îmi intră hoţii.

IOSIF AL UNG RO-VL ACH IEI

**Se ’nalţă fumul de tămâie
Dela jertfelnic la Iisus Şi cu
mireasma lui mângâie
Sfinţii cu nimb de foc, de**

**Cântările suind în
cor Cu clopotele,
s’au topit In glasul
de mijlocitor Al**

Inveştmântat în promoroc
Cusut cu foi de trandafir,
Se roagă ’n gând ca un prooroc
Şi pune fruntea pe potir.

Dar ridicându-1 Prea Sfinţitul
La ceruri, braţul i se frânge Şi
varsă din neprihănitul Sfânt
Trup muiat în Sfântul sânge.

Curata cuminecătură In veac de
veac nu s’a vărsat. Unchiaşul în
genunchi murmură : Părinţilor,
sunt cu păcat I

Pe când părinţii-arhimandriţi Şi
arhondarul stavrofor Se
jăluiesc, nemântuiţi,
Cum că păcatul e al lor.

I C O A N Ă

Noaptea întinde scoarţe, plocate şi covoare, Urzite cu zigzaguri şi cu chenar mărunt,
In care se repetă izvodul la culoare,

In faţa lunii, dreaptă,
Şoseaua 'n vărgi cu plopii
S’a pardosit cu ţoale din Jii şi Mehedinţi,
Şi ’n umbra fiecărui copac aşteaptă

Strângând în mâni,
tăcute, Cădelniţe

Ivirea se va face, pesemne, din câmpie,
Prin albele cătune, pitite sub căciuli. La
moara adormită cu roata ’n apa vie S’au
şi sculat dulăii, molatici şi ciufuli.

Căci iar Ierusalimul se-arată după ploaie,
Cum l-au ştiut, întocmai,
Pe vremuri, cuvioşii.
Ce vezi ? Sobolii ’nalţă biserici,
muşuroaie. Ce-auzi ? Văzduhul cântă

INSCRIPŢIE PE UN PORTRET

Cunoşti în vreme visul că
sfârşeşte. Ţi-ai aşteptat
oşteanul trist pe scut Să-ţi
intre ’n zale reci în aşternut Şi

Şi te socoţi ca iedera de-
odată, Rămasă ’n legănare
şi pustiu. Ai bănuit că
platoşa-i pătată, Pe care

Făptură vrăjitoare şi duioasă !
Nu te-am oprit s'aştepţi şi să suspini Ci te-am lăsat să-l încâlceşti în spini Fuiorul vieţii

Mi-am stăpânit pornirea idolatră
Cu o voinţă crâncenă şi rece;
Căci somnul tău nu trebuia să
'nece Sufletul meu de piscuri mari

Durerea noastră-aduce cald şi bine
Celor hrăniţi cu jertfele din noi.
Eu, noaptea, ca un pom, ascult în mine Căzând miloase 'n cuiburi,

T O A M N A

Străbatem iarăş
parcul la pas, ca
mai ’nainte.
Cărările ’nvelite-s
cu palide-
oseminte.
Aceeaş bancă ’n
frunze ne-aşteaptă

Ne-am aşezat alături
şi braţu-i m’a
cuprins. Un luminiş
în mine părea că s’ar
fi stins.
Mă ’ndrept încet spre
mine Şi sufletul mi-1
caut Ca orbul, ca să

Vreau să-mi ridic privirea
şi vreau să-i mângâi
ochii...
Privirea-mi
întârzie pe
panglicile rochii.
Vreau degetul uşure să-
l iau, să i-1

Dar ce nu pot pricepe
ea pricepu, de plânge?
Apusul îşi întoarce
cirezile prin sânge.
0! mă ridic, pe suflet s'o
strâng şi s’o sărut —
Dar braţele, din umeri,
le simt că mi-au căzut.

Şi de-am venit ca’n timpuri, a fost ca înc’odată S’aplec la sărutare o frunte vinovată,
Să ’nvingem iarăşi vremea dintr’o ’ntărire nouă Şi să ’nviem

Şi cum scoboară noaptea, alt’dată aşteptată, îmi pare veche luna şi steaua ce s’arată,
Ca un părete de-
arme cu care-aş fi vânat.

MITRA LUI GRIGORE

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut,
S’a făurit frumoasă,
Acum vre-o şapte veacuri,
Muncită în robie de meşter, priceput •
A ’mpodobi tertipul cu gingăşii şi fleacuri.

Aci, cunoşti călcâiul ciocanului, lovit In bulgării de aur supuşi silit strivirii Şi ’ncovoaiaţi de-o floare la locul potrivit,
Prinzând înfăţişarea trantat a

**Aci, se subţiază metalul străveziu,
Şi, fir plăpând ca firul De păr
prin flori se coase.
Tors ca din furci de aur şi ajungând
mătase. Pe nicovala neagră, se iscă**

**Trei rânduri'de smaralde,
Ca dinţii din gingie,
Rotunde, de-o potrivă, jurîmprejur răsar» Pe-alocuri întrerupte de-o piatră rubinie Şi de un bob mai mare de vechi mărgăritar**

**Păstrată pentru Paşti In cămin cu
’ncuietoare,
Tiara stă ’n părete, păzită de doi sfinţi. Albastrul căptuşelii pătat e de sudoare, Pe creştetul, din vremuri,**

AGATE NEGRE

Cum e ’n mijlocul
tăcerii Adâncite ’n
văgăuna Nopţii palide
ca luna Licărind în

Şi cum sufletul se
pierde Intr’un vag
păienjiniş Ce se
leagănă pieziş Să-l

**Cum din foile citite
Fluturi albi, cu ochi de
aur. Pe buchete de
ţintaur mişcă aripi**

**Cu susure de mătase
înecată de dantele — Pe
la geamurile mele Trece
vântul ca o plasă
Constelată cu mărgele.**

**Turburat în amintire,
S’a întors parfum de vis;
Dela sânu-abia deschis,
Peste care-un braţ
subţire Adormea ca un**

**Ochii strânşi în coji de
fier Scurg o boabă
tremurată Pentru ochii
de-altădată; Şi copacii
’ntorşi spre cer, Par
corăbii negre, iată,**

OSEMINTE PIERDUTE

Iubirea noastră a murit aici.
Tu frunză cazi, tu creangă te ridici.

Atât amar de ani e de atunci ! Glicină tu,
tu florile-ţi arunci.

A mai venit de-atuncea să v’asculte,
Voi plopi adânci, cu voci şi şoapte
multe?

Voi aţi rămas întorşi tot spre apus. Voi creşteţi toţi de-apururea în sus.

**N’o mai zăriţi, din vârfuri, nicăieri?
Ştiţi voi ce vorbă este vorba „ieri”?**

**La poartă, umbr* acelui aş stejar.
Mă rog, intrând, de domnul grădinar.**

**Fântâna curge, ca şi-atunci, mereu.
Tu curgi, fântână, pe trecutul meu.**

**Şi toate sunt precum le-am cunoscut,
Rămase-aşa, ca dintru început.**

**l-am spus că vreau să caut un
mormânt, Pe care l-am săpat, demult,**

**Şi mi-a răspuns că nu e în grădina lui.
E-adevărat. Nu este mormântul**

S A T A N

Călătorind pe malul
talazelor latine,
L-am întâlnit, sol pacinic,
pe-o stâncă de topaz,
Cu ochii, rîpi de umbră,
deschişi din cer spre
mine, Cu talpa rază, linsă,
subt munte, de talaz.

Go) în imensa zare,
tăcut şi gânditor,
Cu braţele păroase,
la piept, făcute
cruce, Privea la
luntrea-mi albă pe
undă cum se duce
Târîtă de vârteje, —

Deşi nămiez, în umbra-
i, culcată peste mare
Şi aruncată ’n valuri ca
un adânc de noapte,
Văzui cum firmamentul
de-odată ’ntreg
trăsare Cu lămpi şi
candelabre, pe calea

Şi se ’ntreba atuncea
speranţa mea mirată :
Cine-ar fi fost să fie
bărbatul uriaş,
Oprit pe ţărmii lumii,
cu-o mână-atât de lată
încât putea să joace pe
deget un oraş ?

Eu ridicai lopata în semn de datorie Şi mă sculai din luntre, de jos, ca să-l salut, Scoţând pentru cinstire albastra-mi pălărie Ca *n faţa unui Rege ce trebui'

El, îşi întoarse capul puţin, strâmbând în loc Planetele ca mingea, şi luna cum e chifla — Şi, încruntând sprinceana pe ochiul lui de foc, Răspunse Europei, orgolios, cu

V O D Â - Ţ E P E Ş

Pacea e ’n ţară, pacea e ’n afară,
' Hotarul, liniştit cum n’a mai
fost, Şi şesurile azi la adăpost
Plugarii noi le fulgeră şi ară.

Pe la ’nceputul dulce-al
primăverii Satu-'şi aduce-a
minte de poveşti Şi frunza
tremură pe crengi cereşti Şi,

De bună seamă. Vodă gânditorul La
curăţirea lumii-i hotărât, îndeasă
ţeapa ’n oameni până ’n gât
Pentru-a ’ntâlni şezutul omuşorul.

Şi nu cunoşti cruţări şi amânări De
te arunci dreptăţii împotrivă. De-
altfel, creştin, cu ţepile, colivă Iţi
pregăteşte Vlad, şi lumânări.

Cuviincios cu buna rânduială.
Pentru cei mari, fie Munteni ori
Turci, Avea mai mari şi osebite
furci,

Vedeai Vizirii la ’nălţimea lor,
Înfipţi în vârfuri sprintene de plopi.
Iar pentru sfinţi, Vlădici şi Episcopi
Avea lemn sfânt şi bun mirositor.

Şi iată Sfatul Ţării adunat Să
mulţumească domnului de Pace.
Vlad şade ’n jilţ. E liniştit. Şi tace.
Cu sufletul în platoşă ’mpăcat.

Şi pe când prieteni şi curteni în zale
Ciocnesc în juru-i cupele cu vin,
In cinstea faptelor Măriei^Sale;
El cugetă ce ţepi li se cuvin.

INTRE DOUĂ NOPŢI

Mi-am implântat
lopata tăioasă în
odaie. Afară bătea
vântul. Afară era

Şi mi-am săpat odaia
departe subt
pământ. Afară bătea
ploaia. Afară era

**Am aruncat pământul
din groapă, pe
fereastră. Pământul
era negru; perdeaua**

**S’a ridicat la geamuri
pământul până sus.
Cât lumea-i era piscul
şi ’n pisc plângea**

**Săpând, s’a rupt lopata.
Cel ce-o ştirbise,
iată-1, Cu moaştele-i
de piatră, fusese însuş**

**Şi m’am întors prin
timpuri, pe unde-am
scoborât.
Şi în odaia goală din nou**

**Şi am voit atuncea
să sui, şi ’n pisc să
fiu. O stea era pe
ceruri.**

C A L I G U L A

Dorm în umbră
legănate lebezile ’n puf
de undă, Cuiburi albe,
perini albe, printre
stele furnicar.
Câte-o stea însingurată
cată ’n aripi să se-
ascundă, Câte-o lebădă-şi

De pe pod, la miezul nopţii, le aruncă-o mână bună Pâinea, ce nutreşte truda şi trudeşte visătorii.
Mâni, lăsaţi-le flămânde să se-acopere cu lună ;
Lebezi, aşteptaţi ca

Stea cu stea pe ’ntinsul undei liniştite pun cleştar,
Şi printr’însul zugrăvite lebezile par şi luna.
Plângeri de viori şi fluier cad în lac mărgăritar Şi se-aud din depărtare lovind

In palatele aprinse, cu balcoane la unghere, Liturghia bogăţiei are şi-astă-seară ioc. Cine-a scris, în ce odaie, fără pat şi fără foc, Imnul ăsta de izbândă, de iubire şi

Folosiţi-vă de cântec,
de lumină şi de
taina,
Cupe omeneşti de goluri,
pline ’n viaţă câte-o clipă.
Şi cenuşa prin văpaie
se ’nveştmântă cu o
haină Şi găseşte ca să
cadă înapoi, un fulg de-
aripă.

Cântecul, lumina, taina,
unda, ’ntinsurile-albastre,
Noi le ţinem, noi le
strângem, cei căzniţi, urâţi
şi goi. Temeliile veciei
orice-aţi face ’s ale

INSCRIPŢIE PE O UŞE

Când pleci, să te ’nsoţească piaza bună, Ca un inel sticlind în dreapta ta.
Nu şovăi, nu te ’ndoi, nu te

Când vii, păşeşte slobod, rîzi şi cântă. Necazul tău îl uită ’ntreg pe prag. Căci neamul trebuie să-ţi fie drag Şi casa ta să-ţi fie zilnic

STINSE SCH INTE I

**De ne-ar ajunge
numai icoana ce o
lasă O undă lângă
luntre, un povârniş
de casă, O vatră
’nvăluită ’n cenuşă
către seară Sau un
tighel de piatră pe-o
cruce seculară, Tu
ţi-ai închide ochii şi**

Icoanele pierdute ’n
lumină aurie,
Şi-ai retrăi trecutul
întreg, cu ochiu ’nchis,
Fără să simţi că ’ncepe
să semene a vis.

Dar învierea celor ce-au
licărit de sus Şi se
întorc să urce pe zări,
de prin apus.
In pulberile lumii
cernute ’n
amintire,
Se întocmeşe goală, ca
’ntr’o perdea subţire.
Icoana lor e vie dar
sufletul defuncte. Ce-a
fost hotar îţi lasă din el
câteva puncte.
Din fosta ’mpărăţie
azi a rămas o
hartă,
Cu care ’n vântul iernii
cârpeşti fereastra
spartă. Era portretul
unei făpturi de alb

Aducerile-aminte biletul
ţi-1 trimit Cerând
adeverinţă un plic
neiscalit.

Tu, du-te şi atinge-ţi de
lacuri şi grădini Aripile
mânjite
din timpuri, cu lumini,
De vreme ce dorinţa şi
vatra nu-ţi ajung. Petrece
lumea toată, călare, ’n lat
şi ’n lung — Şi todeauna
ţinta la care ai ajuns,
Să-ţi cadă moartă ’n suliţi,
ca un vultur străpuns.

R E S T I T U I R I

N’au mai rămas prea multe de’nvins şi de ştiut. Şoseaua se strîmtează, cărările se ’mbină.
Le simţi apropiate din ce în ce mai mult,
Ca spiţele din roată, crăpate de lumină.

Ne-apropiem.
Văzduhul miroase
vechi prin noapte.
Flori vechi răsar de-apururi cu vechile

E-o insulă ? un munte *?* o apă ? un deşert ?
De ce-ar sfârşi *n pustie călătoria noastră? Ne-a mai rămas s'ajungem

Să ne oprim? Un cântec ne vine dela ban.
E vinul bun şi patul adânc şi tu eşti dulce.
Şi-ai vrea, învăluită în părul tău bălan Pe jaruri carnea noastră, de vie, să se culce.

Nu. Mână crâncen,
timpul mi-1 sparge cu potcoava,
S’apropiem vecia mai repede de noi. Păstrează-ţi sărutarea, ca florile otrava, Ca să o dăm ţărânii

DIN NOU

Din nou străbate
iarna, întocmai ca ’n
trecut, Cu-aceleaşi
obiceiuri, mereu
nestrămutate;
Ostreţe până ’n
ceruri, mirezme
pipărate,

In uliţile ’nalte, e noapte ziua
’ntreagă Şi umbra, suvenire
din vremea ’ncetei luni,
Pare-a cădea din tona
din carul cu cărbuni,
Ce trece tras de-o
gloabă normandă şi

Senină 'n imitarea-i
eternă; rece, goală, Şi
silitoare, iarna, ca un
şcolar supus, Aplică
todeauna,
strict, regula de sus,
Cuminte, mulţumită,
de-a fi gramaticală.

Cât timp măcar
gândirea n’o vrea să
se desveţe In mijlocul
acestei corecte
repetiţii Pentru
’ngrăşarea ierbii şi
altoitul viţei,
Şi să renunţe-odată

Copacii însă uită
de flori şi
relief.
In ceaţa ’ntinsă, sură,
în spaţiu; de-opotrivă,
Tămâie pentru frunze
şi pentru morţi
colivă, Par începuţi pe-

Poetul strâns în casă,
pe piscul dintre
hornuri întârzie ’n
mândria tăcerii,
solitar.
Visează pentru
Domnul cu dulce
înzadar Şi se hrăneşte

Băiete, ai un cufăr de
foi şi de caiete. Dă
groaza la o parte,
citeşte-le din nou.
E timpul ca la cornuri
s’adaogi şi un ou Şi un
potlog ca lumea,
carâmbilor, la ghete.

VINO-MI TOT TU...

Vino-mi tot tu ’n fereastră, stea ’n fundul lumii vie, Ce mă cunoşti aproape cu geamul de tărie.
Cea stinsă cea din urmă şi-aprinsă cea dintâi, Coboară-te la

**Ochiu-mi deschis, în
care gândirea se
aţine,
Doreşte ziua ’ntreagă
de noapte şi de
tine.
La tine se ridică în fiecare
seară Albina-mi să ia**

**Soarele-i scump potecii şi
prinde vieţi de tină Dar
covârşit de sineş
prea-i foc şi prea lumină,
Şi de mi-i bună raza
ce-o frânge ’n pisc şi
stâncă, Tu mângâii, mir de
aur, durerea mea adâncă.
In jurul tău misterul cu
slove negre scris,
Ca ’n mine pune golul
alăturea de vis :
Când visul dându-i
margini, când golul, lui,
vecie,
Şi ’mpreunaţi niciunul pe**

BISERICA DIN GROPI

Biserica necunoscută,
cu hramul şters, cu vîrful
rupt, Cu turla leşinată ’n aer,
se încovoaie ’n ostenealã Şi
streaşipile-i, adăposturi de
cuiburi, prinse dedesubt.
Păzesc şi-a îngerilor palizi
închipuită poleială.

**Un tei acoperă cu
frunza şindrila
sfântului locaş.
Un preot cântă liturghia,
bătrîn şi gârbov în
veştminte, Pentru creştinii
şi păgânii acestei margini
de oraş Şi pentru câţi, după**

**Tu n’ai de piatră decât
semnul unui mormânt de
Domnitor.
De nici-un stil arhitectura ta
nu râvneşte ca să ţie.
Zidită ’n lut, din grinzi şi
bârne, şi povârnită pe
pridvor,**

**Doar el, Oltean cu coşuri
pline şi cu balanţa fără greş,
întârzie din drum la tine,
când drumul lui spre tine**

Ia cobiliţa din
spinare,
cu coşurile de cireşi,
0 pune jos şi cu cruce.

D E S P Ă R Ţ I R E

Când am plecat, un
ornic bătea din ceaţă
rar, Atât de rar că
timpul trecu pe lângă
oră.
I~am auzit întâia
bătaie amândoi,
Pierzându-se ’n

**Poate mai bată încă momentul de atunci,
Poate-a tăcut îndată şi-aşteaptă să mai vie
îmbrăţişarea veche, din nou, precum a fost. Şi lacrimile tale, în gara cenuşie.**

**Cu limbile-i oprite pe palidul cadran,
Ne-a urmărit plecarea, de sus, ca o fereastră
De casă părăsită, cu-o rază frântă ’n geam. Nu r ai simţit că este părtaş la jalea**

**Te-ai împăcat sau suferi de vremea ce-a crescut?
La ce visezi când ziua pe lampa ta se curmă,
Şi cade ’n geam zăpada la ciasul cunoscut,**

PSALMUL DE TAINA

O, tu acea de altă dată,
ce te~ai pierdut din drumul lumii! Care mi-ai pus pe suflet fruntea şi-ai luat într’însul locul mumii. Femee răspândită ’n mine ca o mireasmă ’ntr’o pădure, Scrisă ’n visare ca o slovă,
înfiptă ’n trunchiul meu : săcure. Tu ce mi-ai prins de

Şi m’ai pornit ca să mi-o
caut la tine ’n palme şi ’n

Pe care te-am purtat
brăţară la mâna
casnică-a gândirii.
Cu care-am năzuit alături
să leagăn pruncul
omenirii.
Pur trandafir, bătut în cuie
de diamant, pe crucea
mea
Şi care ’n fiece mişcare
pierzi cu-o petală câte-o stea.
Cămin al dorurilor mele,

Tu care mi-a-i schimbat
cărarea şi mi-ai făcut-o val
de mare,
De-mi duce bolta ’nsinguratã
dintr’o vâltoare ’ntr’o vâltoare Şi
ţărmii-mi cresc în jur cât noaptea,
pecât talazul mi se ’ntinde,
Şi ai lăsat să rătăcească undele

Unde ţi-s mânile să
’ntoarcă în aer căile
luminii?
Unde sunt degetele tale
să-mi caute ’n cunună spinii ?
Şi şoldul tău culcat în iarbă, pe
care plantele-1 cuprind Şi-
ascultă ’n sânul tău suspinul

Tu ce ’nfiori pe şesuri plopii
când treci, din creştet la
picioare, Şi prinzi de tot ce te
’ntâlneşte o plasă caldă de
răcoare.
Tu ce scrutezi, scoţându-ţi
sânii pe jumătate din
veştminte Ca să-i sărute
focul gurii,
cuprinşi de mâni cu luare-
aminte, Pustia vremii,
străbătută de şoimi de scrum şi

Tu te-ai pierdut din drumul
lumii ca o săgiată fără ţintă Şi
frumuseţea ta făcută
pare-a fi fost ca să mă mintă.

Dar fiindcă n’ai putut
răpune destinul ce-ţi pândi
făptura Şi n’ai ştiut a-i
scoate ’n cale şi-a’l prăvăli

Ridică-ţi din
pământ^urechia, în ora
nopţii când te chem, Ca să
auzi, o ! neuitată,

Ţ R I U M F U L

îşi împlini voinţa
cumplitul crunt
efort. Neturburat de
bine
şi rău, priveşti
destinul Şi nu te
mustră gândul că tu
eşti asasinul Viteazului
din munte, întins,
învins şi mort. Osânda

Făcuşi din tine două
puteri adânci de
ură,
Luând în luptă partea
mândrită, cu căldură A
celuia ce astăzi însemni
c’a biruit.
Năvala ’ntâi fu ’nceată,
târzie, într’adins.
Dar zi cu zi mai crude şi
mai necruţătoare,
Oştirile, cu coifuri, pe cai,
cotropitoare, Pământul de
pedeapsă l-au rupt şi l-au
cuprins. Strivişi în şapte
zile ce-i zămislit în şapte.
Nu mai adie vântul în
parcuri, parfumat.
De ţîţele femeii, rămase
iară lapte,
Prunci orbi şi muţi,
schelete şi sluţi ai
spânzurat. Albinele la
stupuri
aduc din câmp
otravă, Izvoarele
năcrite-s şi strugurii
scămoşi

pune ’n văzduh
zăbavă Şi norii ’n
chiagul serii, curg
vineţi şi băloşi.
Nicio vioară nu mai
pricepe ca să sune,
Chiar stelele
sfinţite şi pure la
’nceput,
Au putrezit în
bolta visărilor
străbune Şi zările,
mâncate de
mucegaiuri, put.
A năzuit un clopot să
sune liturghia Şi
bronzul lui, ca scrumul,
din turn s’a risipit.
Intr’un avânt vremelnic
voi şi ciocârlia Cu
aripile smulse să urce
’n răsărit.
Poate ’n genunchi mai
cauţi târzia îndreptare Şi
ceri smerit hodină la
cerul tău pustiu.
E de prisos. Genunchiul
de stei lipit ţi-l tiu Şi

E de prisos.
Izbânda, de veci s’a
câştigat. Curata
voie bună şi sfânta
bucurie Din lanţul
de robie nu pot să
mai învie Şi să
atingă cerul bătut şi
’njunghiat. Voinţa
nu se teme
de-acum de-o înviere
— Şi ca să nu mai
cerce să fie fericit,
A luat în cleşte insul
întreg şi l-a stârpit,
Cu dreptul ce i-1 dete

Î N T Â M P I N A R E

Dormi la fereastra visului meu,
ţară, Al cărei lan a strălucit
întâia oară Cădelniţilor
sufletului meu fierbinte, Cu care
ţi-am ieşit arzând ’nainte,
Şi am călcat potecile lui

Prin gândurile mele căile se ţes
Mereu, pe unde spinii mi-am

De unde cdrbii ’nvăluiţi de ploaie
Ridică
Pe aripă blestemul celui ce se
’ndoaie Şi face ’ntâiul pas, în zori,

Băteţi, feţi albi, în inimă la mine,
De care sunt Duminicile pline Şi
horele şi brazdele şi satul.
Cântec şi joc,
Prin lumea sufletului meu vă faceţi
loc Şi fiţi-i zi cu zi aluatul La
frământatul suferinţelor cu foc.

H E R U V I C

Tot ci asul îmi aduce
un dar şi-o jertfă nouă,
De vreme ce lumina
primeşte să-mi lumine.
Câmpia scoate ’n
brazde bijuterii de
rouă Şi pomii pun
coroane şi nimburi

In giulgii clătinate se
leagănă cu Iacul
Făptura pretutindeni
de faţă şi dosită,
A celui ce cu firul de
umbră şi cu acul
Scânteii, îndeseşte
pânza mereu la sită.

îmi creşte ’n suflet
iară o strună de
vioară Dar cântecul în
mine tânjind să se
deştepte, Sfios şi
şovăielnic
şi-acum, ca ’ntâia
oară, Răsună ’n
depărtare, mai sus şi
mai afară Ca ’ntr’o

Şi, seara, învelindu-şi
grădinile cu crep,
Sunt altoit cu visuri,
ca un ocean cu stele.
Nu ştiu culesul lumii
de unde să-l încep

Din câte flori de aur
mi-ajung pân’ la zăbrele.

Imprejumuit cu
noaptea, aştept ca o
făclie, înfăşurată ’n
iederi şi ’n frunze de
leandru Şi încă
neaprinsă, la ora
mea târzie.
In vârf să mi se lase

Î N C H I N Ă C I U N E

Viaţă de foc ! ce faci în'vatra noastră? Te năbuşe chibritul şi te sting Hârtiile-aruncate în flacăra-ţi albastră. Zalele noastre nu se mai ating Să-şi oţelească solzii lor, de tine. Platoşa noastră n’a mai oglindit Văpaia negurilor toate, pline Din răsărituri şi din

Când păstoream cu turmele pământul Şi ne mutam uşori, din loc în loc,
Şi nu ştiam unde ne-a fi mormântul Şi vieţuiam cu zarea la un loc Şi ne sculam cu soarele deodată Şi ospătam pe-o margine de apă Şi ne urma vecia ca o roată Şi-aveam toiag şi fluiere drept sapă Şi plug; şi, visul ne era pătul — Atuncea ochii noştri zâmbitori Nu căutau de subt

Necunoscând hârtie şi cerneală, Cântecul nostru se ’nălţa cântat Iar nesfârşitul vieţii nu era stricat De un canon, un scris, o zugrăveală. Unde purcezi ? rosteam la despărţire Şi arătam cu braţul în apus,
In miază-zi, prin aburul subţire Ce-1 risipea cădelniţa de sus.
In miază-zi, în miază-noapte, Pe patru drumurile largi ale făpturii Veneau cu noi, de-asupră-

Necăutând în turle şi oraşe
Unde se ’nseamnă timpul cu-o bătaie,
Soroacele stau scrise în stelele urmaşe.
Şi ne simţiam acasă, în cer, ca ’ntr’o odaie.

POTIRUL MISTIC

Iată-l cuprins în singura lumină
Ce-o altoieşte cerul pe pământ.
De linişti mari cărarea lui e plină
Şi pasul lui e tânăr, drept şi
sfânt. Precum ar fi al codrilor de
stele Când s’ar mişca din loc, şi
’n mers Păstorul alb, ivindu-se
’ntre ele,

L’aşteaptă ’n zări talazele de fier : Nestrăbătuta lor întunecime —
Ce bat zăgazul limpedelui cer Cu spaimă, hotărâre şi cruzime.
E o statuie de ’ntuneric sfântul Şi ochiul care să-l pătrundă Nu l-a născut din lutul lui pământul, Ca

Amforă, ’n jur cu-o antică pictură Ce -şi aminteşte ’n murmur c’a rămas Plinul de umbră pân’ la gură Vas tămâios, pe-un fost iconostas, Du-te, purtată ’n soare cu mândrie, Până acolo unde-s zori de seară,
Şi varsă-te în bezna cenuşie

TU NU EŞTI FRUMUSEŢEA...

Tu nu eşti frumuseţea
spiralelor candide,
In ochi tu nu duci
moartea şi perlele
lichide In cari răsfrâng
misterul văpăile livide.

Nici flori atingu-ţi
fruntea spre dânsele

Nici pagini cu poeme
rămase de-altădată
Nu se desfac
nostalgic, în dreapta-

Tu, nu cunoşti otrava
gândirii şi-a vegherii;
Fantasmele de fildeş,
regini ale tăcerii,
Nu ţi-au suflat
mirezme sub sălciile

Tu ştii că de când
lumea e linişte şi
pace,
Că drumul e pe care păiajenul îl
face Ţesând în umbra caldă
velurele să ’mbrace,
Sub cari stagnează

Copil naiv ! de-aceea
te-ador şi te mângâi
Cu faţa
’nmormântată ca *n
floare de lămâii In
carnea ’ţi netezită de

Şi nu-ţi şoptesc
sonete, nici mituri
îţi îngân, Pe unde
trece umbra acestui
hoit păgân. Aplec
eternitatea spre

Cu ochii ’nchişi în
zâmbet, copil abia
’nflorit!
Cu fruntea
răsturnată, cu
visul risipit,

Dar spune-mi, la
crepuscul, încet, sunt

SFÂRŞITUL TOAMNEI

O ! cine-ar zice că pe-
aiei Au fost vreodată
flori, Privighetori,
Şi cărţi citite cu ochi
mici, n care latele
panglici lntorsu-s'au

tuş, fur ăm doi, mai ieri,
Strânşi braţ de braţ,

Ca doi bolnavi;
Şi ’n legănarea celor seri,
Subt plopii negri şi severi,
Blânzi şi supuşi ca nişte scalvi.

Să plec ! de-acuma sunt străin Pe unde fură tei,
Pleşuvi şi ei !
Ceva ciudat, ca un destin,
Mă ’mpinge să mă ’ntârzii prin Căzuta frunză din alei.

Aici, unde-a murit trecutul,
Mă plimb ca ’ntr’un mormânt. In care sînt
Legat s’ascult cum tace lutul, Pe când în suflet toarce mutul Regret,

P S A L M

Vecinul meu a strâns cu ne'ndurare
Grădini, livezi, cirezi, hambare,
Şi stăpânirea lui se ’ntinde-acum
Pân’ la hotarele de fum.
Soarele-apune zilnic şi răsare
Intr’ale sale mii de buzunare.
Văzduhu-i face parte din avut,
Cu-al zalelor de stele aşternut.
Luând şi lumina ’n ţarcul lui de zestre

O potcovi şi-o puse în căpestre.
Din cer ia fulgeri, din pământ grăsimi,
Adâncuri înmulţind cu înălţimi Şi
fostul meu vecin de ţărm, se ţine
Vecin de-o vreme, Doamne, şi cu tine.

Urechia lui închisă pentru graiuri Cu
scamă s a umplut, de mucegaiuri.
Gingia moale, înţărcată, suge,
Ochiul porneşte blând să se usuce,
In pîntec spini, urzici şi aguride Dau
ştiri de beteşugul ce-1 ucide.
Creştetul gol poţi să-l încerci Puhav
subt pipăit, ca pe ciuperci. Şi-i şubred
ca o funie ’nnodată,
Cu căpătâiu 'n barca înecată.

Doamne, aşa obicinuit eşti, biet, Să
risipeşti făptura ta încet. Prefaci în
pulbere măruntă Puterea dârză şi
voinţa cruntă. Faci dintr’un împărat
Nici praf cât într’un presărat.
Cocoloşeşti o ’mpărăţie mare Ca o
foiţă de ţigare.
Dintr’o stăpânire semeaţă,

Ai făcut puţină ceaţă.
Zidind, schele ’nalte şi repezi ridici,
Incaleci pe lespezi cât munţii, melci
mici, Păretele-i veacul pătrat,
Şi treapta e veacul în lat Şi scara e
toată vecia.
Şi când le dărâmi, trimiţi clipa
Să-şi bată aripa
Dedesubt.
Musca mută-a timpului rupt.

V R A C I U L

Am un bazar de zări şi firmamente, De cioburi noi de lună şi planeţi. Aştri defuncţi atârnă de păreţi, Impărechiaţi

Tablouri fără dată, cărţi, portrete, Pendule ’n care cucul s’a oprit, Spade cu vârful ars şi ruginit, Icoane, pajuri, chivote,

**Am chei pe toate uşile ’ncuiate,
Cântare, cumpeni şi măsuri De
preţuit cenuşile necercetate Din
sufletul imponderabilei naturi.**

**Am site fine de cernut polenul
împrăştiat cu-albinele pe bolţi,
Unelte cu-ascuţişuri şi cu colţi Pentru
găsit volumul, numărul şi genul.**

**Corăbii ancorate ’n câte-o mare,
Uraşe grămădite ’n crepuscul, Câmpii
întinse şi pământ destul, Subt
clopotele câtorva pahare.**

**Hlamide albe, mitre şi coroane.
Pot unge Papi, uzurpatori şi Regi.
Neamuri pierdute şi vecii întregi Stau
condensate ’n rânduri de flacoane.**

**Un semn, şi tâmpla cerului se-apleacă,
Un semn, şi uraganul s’a trezit,
Un semn, şi neamuri noi s’au zămislit !
Dar semnul mâna mea nu vreau să-l**

**In farmacia mea a-tot-lecuitoare Aleanuri
am la cbinurile-abia simţite, Misterioase şi
nemaitămăduite,
Pe când în jur se naşte lumea şubredă şi**

**Pe şesul negru cu lumini de ceară Pot
frământa din tină şi scuipat Un nou Adam,
gigantic şi nerăzbunat. Aştept,
îngenuncbiată, plebea să mi-1 ceară.**

**Eu mă fălesc că nu vând ca atâţia
Tezaurele mele: Nici nu ştiu Dacă pe piaţă
Dumnezeu cel viu S'a ieftenit mai mult
decât tărîţea.**

**Mormânt încbis la zgomotul de-afară,
Contemplu-a cârtiţelor bucurie Lingându-şi
puii cu idolatrie,
Băloşi, subt steaua mea polară.**

DENIE CU CLOPOTE

Taci. Nu te mişca.
Din întunericul meu s’a
deşteptat Şi zboară ’n văzduhul
înstelat Acvila amintirii.

O ! nu turbura răsăritul.
De unde vine acvila albastră De
a crescut atât ?
Mică ’n cuib şi fără aripi am lăsat-o.

**Nu-s prin urmare ’nstrăinat Pe
todeauna, de trecutul meu.
Mai e nădejde, mai e mângâiere,
Mai colindă o umbră albă prin tăcere.**

**Norul ce mă răpise s’a spart!
Ploaie caldă ! ploaie mănoasă !
Curgi, darnică, pe ogorul meu, Din
care morţile sufletului S’au
deşteptat.**

INTERIOR DE SCHIT

Sufletul tău e-un parc de stâlpi, la rând, Cu statui albe sus, pe fiecare, încremenite ’n câte o mişcare Ce-a obosit în piatră şi s’a frânt.

Când pasul meu purcede prin grădină Furiş, ascult în noaptea sunătoare, Murmure cu silabe de lumină Şi vorbele de ceaţă şi

Pe subt cerdacuri, răzimat în coate, Oprit sfiios tăcerea să nu’nvii,
Aştept să treacă statuile toate

Pentru ’ntunericul întins în tine
Am stele mici, pe care eu le pui
Să străjuiască ’n lănci diamantine Basmul tiptil şi trist

Câte-o statuie îşi aduce-aminte
De locul ei adevărat Şi se coboară strânsă în veştminte
Până la capul celui aplecat.

întinde mâna, piatră, şi tihnit
Mângâie-i-1 cu palme de granit.

RUGA DE VECERNIE

In mine se
deşteaptă o
ntreagă omenire,
Sunt cei ce-au fost pe
vremuri, Sunt cei ce sunt
acum. Câte-o grădină
veche, surpată ’n suvenire,
Şi-aruncă dinainte-

Şi dela sfântul palid,
sfârşit şi blând pe
cruce, La biciul ce-1
izbeşte şi-l sângeră ’n
obraz,
Pe nesimţite nu ştiu ce
’nvecinare duce Şi rând
pe rând sunt unul şi

Intre atâtea inimi
ce bat cu toate ’n
mine, Ca nişte turle
pline de clopote, n’a
fost,
Nu este, n’o să fie
şi ’n van va să
suspine Eroul meu din

Şi voia mea de bine,
frumos şi adevăr,
îngăduie să-şi ţie
şi-acolo ’n gânduri
jugul. Simţindu-mi
spinii frunţii ieşind cu
răni prin păr. Sunt
celdintâi porunca s’o

Ca sfântul în cenuşă,
subt o chii mei să
piară, Ca dreptul să-şi
strecoare ’n urechia mea
scrîşnirea înmormântat
în lemne şi ’nvăluit în
pară !
Şi ’n mine bate ’n palme,
mişcată, omenirea.

Ca un norod de pacmici
şi veseli asasini Ce
pregătesc dreptatea
luminii viitoare,
Unii nvârtesc săcurea,
ceilalţi desfoaie crini,
Cu sufletele ’n beznă şi
degetele ’n soare

Dar hotărînd privirea, de
sus, pe umbra lumii Un
suflet se strecoară în
mine ca o rouă Şi-atunci
visez cu gloata să bat
poteca lumii, Purtând în
vîrful lăncii spre cer, o
stea mai nouă.

De unde vin aceştia?
De unde-aceşti eroi,
Călăi, iobagi, apostoli,
din noapte pan’ la
mine ! De unde-această
piatră cu feţe de noroi Şi
scăpărând cu focuri de-
azur şi de rubine?

Le sunt dator odihna
ce pleoapa nu-mi atinge?
Le datoresc lumina şi
faptul crud că sînt?
Cu mine omenirea,
Părinte, se va stinge !
Dă-mi pacea şi
răbdarea s’o caut şi

B L E S T E M E

fragment

Prin undele holdei şi câmpi de cucută Fugarii^au ajuns în pustie
Ia ciasul când luna ’n zăbranice, mută, Intra ca un taur cu cornu ’n stihie.
Si gândul meu gândul acestora 1 stie:

In împărăţie de beznă şi lut să se facă Grădina bogată şi-ograda

Cetatea să cadă ’n nămol,
Păzită de spini şi de gol.
Usca-s’ar izvoarele toate şi marea,
Şi stinge-s’ar soarele ca luminarea.
Topească-se zarea ca scrumul,
Funingini, cenuşă, s’acopere drumul.
Să nu mai dea ploaie şi vântul Să
zacă ’mbrâncit cu pământul.
Sobolii şi viermii să treacă pribegi
Prin stârvuri de glorii întregi.
Să fete în purpură şoarecii sute.
Gângănii şi molii necunoscute Să-şi
facă ’n tezaur cuibare,
Sătule de aur şi mărgăritare.
Pe strunele de la viori şi ghitare Să
’ntindă păianjenii corzi

Întâi, însă, viaţa, bolind de durată,
Să nu înceteze de-odată Şi chinul să
’nceapă cu ’ncetul.
Să usture aerul greu, ca oţetul.
Să şchioapete ziua ca luntrea dogită,
Să 'ntârzie ora în timp să se ’nghită
Şi nemărginită secunda,
Să-şi treacă prin suflet, gigantică,
unda: Pe sârma tăioasă-a veciei, în

**Şi rumegătură să vi se destrame.
Gâtlejul fierbinte de sete Să cate
scuipat să se ’mbete Şi limba umflată
’ntre buze Să lingă lumina şi ea să
refuze;
Şi ’n vreme ce apa din şesuri se
strânge, Să soarbă ’n mocirla copitelor
sânge.
Şi strugurii viei storşi cu muşcătură Să**

**Coboare-se cerul, furtuni de alice In
câmp să v’a lunge cu stelele ’n bice.
Despice-se piatra în colţi mici de
cremeni, Vârtej urmărindu-i pe semeni.
Odihna cerând-o, pământul să ’nţepe
Ivindu-se şerpii când somnul începe.**

**Pe tine, cadavru spoit cu unsoare,
Te blestem să te ’mpuţi pe picioare.
Să-ţi crească măduva, bogată şi largă,
Umflată ’n sofale, mutată pe targă.
Să nu se cunoască de frunte piciorul,
Rotund ca dovleacul, gingaş ca urciorul.
Oriunde cu zgîrciuri ghiceşti mădulare,
Să simţi că te arde puţin fiecare.
Un ochi să se strângă şi să se sugrume**

Clipind de-amăruntul, întors către lume. Celalt să-ţi rămâie holbat şi deschis Şi rece, ’mpietrit ca ’ntr’un vis.
Când ura te ’neacă şi-ţi scânteie ’n oase Să vrei peste mie, să poţi pân’ la şase. Necazul tău mare să dea

Iar ţie, jivină gingaş gânditoare Să-ţi fie şezutul cuprins de zăvoare. Ficatul un cui să-ţi frământe.
Urechi a să ţipe şi nasul să-ţi cânte.
Să-ţi crăpe măselele ’n gură Şi dinţii cu detunătură.
Să-ţi pută sărutul, oftatul să-ţi pută.
Mormânt cu mocirlă stătută.
O unghie pe săptămână Să-ţi coacă la câte o mână,
Şi ’n zilele de sărbătoare Un deget şi de la picioare.
De pofte să-ţi sece obrazul,
De bube să nu-ţi mişti grumazul,
Să-ţi iasă cocoaşă
Şi gâlci şi cucuie ’n cămaşă.
Buricul bubat din născare Să-ţi sângere subt cingătoare.

De glezne tîrîş să-ţi atîrne Ghiulele de capete carne, Rânjite, scrâşnite şi

MIEZ DE NOAPTE

**Eu sunt acela pe care l-am visat,
L-am căutat şi-am vrut să-l
născocesc, Ca prin gunoiul meu
cel omenesc Să treacă rază, ager**

**Acel ce-atinge neatins noroiul Şi
poate duce drum şi peste cer Şi să
rămâie fier de este fier, Rugina 'n
el să nu-şi puie altoiul.**

Să năzuiască ’n marmură
schimbare, Singurătăţi de sus,
de stalactit,
Fiind cu toate 'n veac nepotrivit

Eu ştiu tăcea când visul a murit
Şi ’n toată clipa ’nalţ câte-o
statuie Tăcerii, pe un drum ce
suie Neisprăvit.

DUHOVNICEASCĂ

Ce noapte groasă, ce noapte grea ! A bătut în fundul lumii cineva.
E cineva, sau, poate, mi se pare. Cine umblă fără lumină, Fără lună, fără luminare Şi s’a lovit de plopii din grădină?
Cine calcă fără zgomot, fără pas, Ca un suflet de pripas? '
Cine-i acolo ? Răspunde !

Tu eşti, mamă? Mi-e frică,
Mamă bună, mamă mică !
Ti s’a urît în pământ.
Toţi nu mai sînt.
Toţi au plecat, de când ai plecat.
Toţi s’au culcat, ca tine, toţi au
înoptat, Toţi au murit de tot.
Şi Grivei s’a învârtit în bot
Si a căzut. S’au stârpit cucuruzii,
S'au uscat busuiocul şi duzii,
Au zburat din streaşini colunii,
S’au despărţit de casă rândunelele,
lăstunii. Ştiubeele-s pustii,
Plopii-s cărămizii.
S’au povârnit păreţii. A putrezit

Ei! cine străbătu livada Şi cine s’a oprit ?
Ce vrei? Cine eşti,
De vii mut şi nevăzut ca ’n poveşti ?
Aici nu mai stă nimeni De douăzeci de ani...
Eu sunt risipit prin spini şi bolovani...
Au murit şi numărul din poartă Şi clopotul şi lacătul şi cheia.

S’ar putea să fie Cine-ştie-cine,
Care n’a mai fost şi care vine Şi
se uită prin întuneric la mine Şi-
mi vede cugetele toate.

Ei ! cine-i acolo *n haine
’ntunecate? Cine scobeşte zidul
cu carnea lui,
Cu degetul lui ca un cui,
De răspunde ’n rănile mele?

Mi-e limba aspră, ca de cenuşă.
Nu mă mai pot duce.
Mi-e sete. Deschide, vecine.
Uite sânge, uite slavă,
Uite mană, uite otravă.
Am fugit de pe cruce,
la-mă ’n braţe şi-ascunde-mă bine.

B U N A V E S T I R E

Dragă mamă, dragă mamă, Pânza iar mi se destramă. Sufletul şi-acum mă doare, Trupul iar, subt cingătoare, Braţul mi se leneveşte, Fusul îmi scapă din deşte, Firul răsucit, din furcă,

Şi se ’ntoarce şi mă ’nţeapă.
Dau s’aleg şi dau să cos Şi-
mi iese lucrul pe dos.
Ochiul udă în neştire
Borangicul cel subţire.
Gândurile mi-s amare Ca
izvoarele de sare.
In tot ce vreau şi gândesc
Aiurând mă pomenesc.
Mamă dragă, mamă dragă,
Par’că-mi creşte ’n sîn o
fragă. Am fost Vinerea la
schit :
M’ am rugat şi m’am smerit.
Ce să cred şi ce să fac,
Cu mine ca să mă ’mpac?
Mă simt pe la înoptat Ca un
zarzăr scuturat.
Inc leştat în rădăcină De-o
zvînire de răşină.
Şi-uneori sunt ca o cracă,
Singură care se-apleacă
Singură ce se frământă,
Singură plânge şi cântă,
Singură se încovoaie

Ca o pasăre în foi.
Dragă mamă, îmi năzare Că în brâu pe la ’nserare înviem şi

L I N G O A R E

Fata noastră e bolnavă,
Fata mea şi-a dorului.
In vîrful piciorului A
’nţepat-o cu otravă
Spinul prins de crin şi
laur. Fată, nu ţi-am spus
să pui Ghetele cu bot de
aur,
ŞesU ’n turn să ţi-1
încui, Să-ti farmeci

Şi numai cu zările
Să te reazimi de pământ?
Nu ţi-am spus eu, la călcâi,
Să pui floare de sulfină Şi,
ca steaua să mângâi,
Ghimpii, spinii cu lumină?
Să fii floarea ce-şi desparte
Frumuseţea de ţărână,
Şi sleieşte sus, departe,
Viaţa ei de-o săptămână ?
Nu -ţi-am spus seara şi ’n
zori Toate de câte trei ori ?

Fata zace ’n pat bolnavă,
Gingaşă şi somnoroasă,
Ca pe-o tavă De argint, o
chiparoasă.

Căci nu fui dela ’nceput Ca
să te fi fost făcut,
Eu, cu degetele mele,
Din luceferi şi inele !
Ti-aş fi pus ca să nu suferi
Pleoape smulse dela nuferi
Ochi câte un bob de rouă,
Licurici în lună nouă.

Sînii, ca doi pui de mierlă, l-aşi fi pus în câte-o perlă Şi de fiece obraz Un rubin ori un topaz. M’aş fi dus să văd cum ţese Soarele prin frunze dese, Cum izbeşte *n piatră râul Şi s’ascult cum creşte grâul, Cum îşi pune largul vânt Aripile pe pământ.
Ş; din tot acest ştiut Ci as cu cias te-aş fi cusut

Dar de stai şi te gândeşti, Mai bine să fii cum eşti; Să te 'nţepi, să te striveşti Prin bucate

RUGA DE SEARA

Infinit ! Infinit (
Adună-ţi bolţile de-odată
In şuier prelungit Şi ’n
fruntea mea secată Şi ’n
pieptu-mi aiurit Te ’nfige
drept ca o săgiată.

Simbolic Infinit!
Te strânge ’n chip de fulg,

Şi ’n mine, lămurit Te răspândeşte — să mă smulg, Să cad ca un aerolit Scăpat din circuit.

Demonic Infinit !
Descinde ’n mine cum descind Tenebrele ’ntr’un schit,
In care sunete se ’ntind Dintr’o cupolă spre zenit, Stropită ’n creştet cu argint.

Cu tine dorul am
Să fiu răsplămădit şi şters,
In slava mea de miligram De praf, suflat în univers ;
Şi dă-mi virtutea unui bram.,
Pământu ’n vrăji să ţi-1 d estram.

Să-mi fie verbul, limbă De flăcări vaste ce distrug Trecând ca şerpii când se plimbă; Cuvântul meu să fie plug Ce faţa solului o schimbă, Lăsând un urma lui, belşug.

0 ! dă-mi puterea să scufund O lume vagă, lâncezîndă,
Şi să ţîşnească-apoi din fund, 0 alta, limpede şi blândă.

Şi mă înghite 'ntreg, în haos, Umil, senin şi mulţumit Că las în urma mea repaos, Şi-o foaie nouă de adaos La cartea

APA TRECĂTOARE

**Zămislită nu se ştie
pentru ce mâhnirii
noastre, Ai s’ajungi, fărîmă
rece, curgătoare unde-
albastre. îmbrăcată cu
arşiţa
ce te-aşteaptă ’n zi de
Mai Vei fi troacă şi oglindă
boturilor de buhai.**

îngheţat în umbra morii
Va tăia în dungă luna, şi
cresta din zbor cocorii,
înşirând minunea firii
cu gfosimea-ţi de mătase,
Fundul mărilor de ceruri îl
vei înădi şi coase Şi numit
Danubiu, Argeş, Nistru, Olt,
Prut şi Teleajen, Ne vei
legăna grădina ’n pânze
albe de păiajen;
Căci călătorind vei pune
şesurilor peste ţară
Aşternuturi vii de salbe,
şi ’mprejurul ei brăţară Şi
’n pământ, arat sălbatic
şi-apărat încins cu fierul,
Brazde ’n lungu-i de
luceferi, îngropând în
maluri aerul

Prin salcâmi plecaţi şi
sălcii, mulţumindu-i că
te-atinge, Sânul mumelor
voinice îl vei mângîia şi
linge. Gâştele cuprinde-
le-vei

Se va scoborî prin tine
turla răzimată ’n cruce.
Plumbul tău cu feţe
multe va sticli ca un
vitrou Care ’n fiecare
petec scapără un soare
nou,
Şi când mintea mea
croieşte un tipar mai
lesnicios, începând
întodeauna lucrul, cu
temei, de jos,
Tu răstorni
aşezământul şi o

înviat din miezul nopţii,
petrecut cu mâni de
umbră. Tu eşti, fir de pisc
şi haos, ca o rază care
umblă.
Ce stihii străbaţi,
streine, de gândirea
mea mirată,
Ce comori nepipăite
nici de visuri
niciodată, Mărturia
mi-o aduce,
într’un tremur ca de

Insă de tresar în tine
ochii-atâtor mari
mistere;
De te-ai strecurat prin
cuibul tainicelor
giuvaere ;
De-ascultaşi de ruga
nopţii, care-ţi
descântase fiinţa Ca să-
şi mângâie cu tine
sihăstria, suferinţa;
De-ţi ieşiră ’n drum
troiene de vecii şi
piatra moartă,
Care trebuie ’n
strâmtoare biruită
’ncet şi spartă,
Tu putuşi întoarce hora
’mpotrivirilor şi-a humii
Şi ieşişi mărunt şi
sprinten ci sfintit din

Giulgii de lumină albă
calul nostru va să
pască, Şi pe giulgii
cortul nostru creasta va

Eu, ca să-mi aduc aminte de adânc şi nesfârşit, Intre două şesuri limpezi am

S T I H U R I

N’ar fi mai scumpă
vremea sleindu-se ’n
tăcere Decât bătută ’n
clopot de-un glas fără
durere? Nu-i mai de preţ
arama, ce încă ne
’ncercată Aşteaptă ’n
fundul lumii să fie
căutată?
In visul ce ne ’nalţă,

De ce nu s’ar deschide doar pleoapa ta albastră ? De ce n’am simţi numai, ce nu se poate şti Şi gândurile noastre mereu le-am ob arşi ? înmormântează-ţi graiul oprit, sub sărutare,
Şi lasă-ţi singur trupul, cu albele-i tipare, învăluit de umbră,.
el singur să murmure, Uşure ca o frunză, adânc ca o pădure.
Să vieţuiască singur în haosul de forţă Ce te trimite nouă prăpastie şi torţă.
De ce n’ai fi voluta topită, de tămâie Şi singură, mireazma, din tine să rămâie ?
Drept pildă ia vecia
ce-şi mână ’n mări uscatul Şi-şi tăinuieşte ’n

în rostul tău sublim
Şi fii-ne mai scumpă
prin cele ce nu ştim.
Aprinde-ţi două umbre
de fie-ce lumină,
Fii nouă de-o potrivă
suroră şi străină.
Fii ca o apă pură, în
care se -ascund
Nămolurile negre cu
pietrele la fund.
Fii cântecul viorii ce
doarme nerostit,
Smaraldul care încă pe
mâni n'a strălucit,
Potecă 'n palma ţării,
ce nu e încă trasă Şi
poate duce 'n ceruri
sau poate 'ntoarce-
acasă. Fii arborele încă
nemistuit cenuşă,
Ce ne arată vârsta
minunilor la uşă.
Şi dacă taina 'n tine ar
fi şi fără preţ,
Deşi pustiu bordeiul
nu 'ndeamnă pe drumeţ

**Din depărtări, şi-
acesta, gonit de
rătăcire,
Nu-şi pune într'o**

**Pri veghe dară visul
în noi să-l împătreşti.
Fă-i început de
coardă din fiecare
deşti.
Fă-i pirostrii ivoriul
fierbinte-al unui trup,
Cu amintiri de
marmori şi cu miros
de stup. Nutreşte-ni-1
cu ce e în tine întărire
Cetate de altare izvor
de omenire !
Dă-i lapte de eşti
mumă, dă-i sânge :
curtezană, Şi inima 'n**

**Priveghe însă visul,
stăpân peste durată,
Să nu se depărteze de
oameni niciodată.**

Şi când ne ţii puterea
pe braţul ce ne leagă,
Simţind sub sărutare
culcată lumea
’ntreagă, Iubirea ta
să fie asemeni unui
rit,
Ca sufletul din rugă

Z Ă P A D A

Fulg limpede şi pur, Te-
aştept să te scobori,
Petală de pe flori Sădite
în azur.

Azurul se închiagă
Să facă iernii salbă.
Să-ţi facă fiinţă albă E-o
trudă ’n bolta ’ntreagă.

Dar ajungând la noi, Cu steaua şi cu luna Tu treci în todeauna Şi laşi în

DE-A V’AŢI ASCUNS...

Dragii mei, o să mă joc odată
Cu voi, de-a ceva ciudat.
Nu ştiu când o să fie asta,
tată, Dar, hotărît, o să ne
jucăm odată, Odată, poate,

E-un joc viclean de bătrîni,
Cu copii, ca voi, cu fetiţe ca
tine, Joc de slugi şi joc de
stăpâni,

Şi fiecare îl joacă bine.

**Ne vom iubi, negreşit, mereu,
Strânşi bucuroşi la masă,
Subt coviltirele lui Dumnezeu.
Intr'o zi, piciorul va rămâne greu,
Mâna stângace, ochiul sleit, limba**

**Jocul începe încet, ca un vânt. Eu o să rîd şi o să tac,
O să mă culc la pământ,
O să stau fără cuvânt,
De pildă, lângă copac.**

**E jocul sfintelor Scripturi.
Aşa s'a jucat şi Domnul nostru Iisus Hristos Şi alţii, prinşi de friguri şi de călduri,
Care din câteva sfinte tremurături Au**

**Voi, să nu vă mâhniţi tare Când mă vor lua şi duce departe Şi-mi vor face un fel de înmormântare In lutul afânat sau tare.
Aşa e jocul, începe cu moarte.**

Ştiind că şi Lazăr a ’nviat,
Voi să nu vă mâhniţi, s’aşteptaţi,
Ca şi cum nu s’a întâmplat Nimic prea nou şi prea ciu at.
Acolo, voi gândi la jocul nostru, printre fraţi.

Tata s’a îngrijit de voi,
V’a lăsat vite, hambare,
Păşune, bordeie şi oi Pentru tot soiul de nevoi Şi pentru mâncare.

Toţi vor învia, toţi se vor întoarce Intr’o zi, acasă, la copii,
La nevasta, care plânge şi toarce,
La văcuţe, la mioarce,
Ca oameni i gospodari şi vii.

Voi, creşteţi, dragii mei, sănătoşi,
Voinici, zglobii, cu voie bună,
Cum am apucat din moşi strămoşi.
Deocamdată, feţii mei frumoş O să lipsească tata vre-o lună.

Apoi, o să fie o întârziere,

Şi alta, şi pe urmă alta.
Tata nu o să aibă putere
Să vie pe jos, în timpul cât se cere,
Din lumea cealaltă.

Şi, voi aţi crescut mari,
V'aţi căpătuit,
V'aţi făcut cărturari,
Mama face ciorapi şi pieptari, Şi
tata nu a mai venit...

Puii mei, bobocii mei, copiii
mei ! Aşa este jocul,
Il joci în doi, in trei,
I joci în câte câţi vrei,
Arde-l-ar focul !

I N C E R T I T U D I N E

îmi atârnă la
fereastră larba
cerului, albastră. Din
care, pe mii de fire,

Sufletul, ca un burete,
Prinde lacrimile ’ncete
Ale stelelor pe rând
Sticli nd alb şi

**Scama tristeţilor mele Se ’ncurcă noaptea cu ele,
Genele lui Dummnezeu
Cad în călimărul meu.**

**Deschid cartea : cartea geme, Caut vremea : nu e vreme.
Aş cânta : nu cânt şi sunt**

Gândul meu al cui gând este? In ce gând, în ce poveste, îmi aduc aminte, poate,

**Scriu aci, uituc, plecat,
Ascultând glasul ciudat Al mlaştinii şi livezii.
Şi semnez :**

Tudor Arghezi.

C U P R I N S U L

1. **Testament**
2. **Miţura.**
3. înviere.

4 Din Drum.
5. Melancolie.
6. Plugule.
7. Muntele Măslinilor.
8. Târziu de toamnă.
9. Psalm.
10. Seara.
11. Vânt de toamnă.
12. Marină.
13. Mâhniri.
14. Psalm.

15. Prigoana.
16. Cenuşa visărilor.
17. Creion.
f8 Morgenstimmung.
19. Chemarea.
20. Inscripţie pe paravan.
21. Psalm.
22. întoarcere in ţărână.
23. Descântec.
24. Lumină lină.
25. Poartă cernită.
26. Inscripţie pe o casă de ţară.
27. Creion.
28. Miez de noapte.
29. Niciodată toamna.
30. Heruvim.
31. Cântare.
32. Psalm.
33. Belşug.
34. Ex libris.
35. Fiara Mării.
36. Inscripţie pe un pahar.
37. Pia.
38. Psalm.
39 Binecuvântare.
40. Poate că este ciasul.
4L Nehotărâre.
42. Doliu.
43. Psalm.
44. Inscripţie pe Biblie.
45. Arheologie.
46 Dor dur.
47. Mănăstire.
48. Psalm.
49. Drum în iarnă.
60. Prinţul.
51. Evoluţii.

52. Puţin.
53. Gravură.
54. Creion.
55. Psalm.
***66* Jignire.**
57. Graiul nopţii.
58. Biulbiul.
59. Iosif al Ungro-Vlachiei.
60. Icoană.
Cl Inscripţie pe un portret.
62. Toamna.
63. Mitra lui Grigore.
64. Agate negre.
65. Oseminte pierdute.
66. Satan.
67. Vodă Ţepeş.
68. Intre două nopţi.
69 Caligula.
70. Inscripţie pe o uşă.
71. Stinse scântei.
72. Restituiri.
73. Din nou.
74. Vino-mi tot tu.
75. Biserica din gropi.
76. Despărţire.
77 Psalmul de taină.
73. Triumful.
79. întâmpinare.
80. Heruvic.
81. închinăciune.
82. Potirul mistic.
83. Tu nu eşti frumuseţea.
84. Sfârşitul Toamnei.
85. Psalm,
86. Vraciul.
87. Denie cu clopote.
88. Interior de schit.

89. Rugă de vecernie.
90. Blesteme. .
91. Miez de noapte.
92. Duhovnicească.
93. Buna Vestire.
91 Lingoare.
95 Rugă de seară.
96. Apa trecătoare.
97 Stihuri.
98. Zăpada.
99. De-a v'aţi ascuns.
100. Incertitudine.

S a cules şi tipărit această carte cu literă nouă englezească în tipografia Fundaţiei Culturale Principele Carol, în timpul Săptămânii Patimilor, anul 1927, Director al tipografiei fiind d. I.Marcu